# Faser i min andliga utveckling

En sorts ande-psykologisk självbiografi

av

Lars Larsen

Stockholm 2018

Ingen copyright. Tillhör Public Domain.

Till Titti och min familj

# Del 1

(Del 1 är en avskrift från två handskrivna miniböcker, del I och II, skrivna av Lars Larsen i Stockholm, november 2010. Jag har gjort små tillägg senare, men stommen består)

**Förord**

Detta är ett slags kort skiss till en ande-psykologisk* självbiografi, skriven ganska slarvigt, på måfå, där jag inte fördjupar mig i de andliga utvecklingsprocesserna, utan enbart försöker ställa upp de yttre ramarna för dem, inte minst i form av litterära intryck. Jag hoppas också en gång få komma med en sammanfattande fördjupning där jag mer koncentrerar mig om det inre.

(*ande-psykologisk betyder att man förenar andlighet/mystik med psykologi, i en sorts mystisk psykologi. Mina förebilder är andliga självbiografier, som t.ex. Madame Guyons självbiografi från 1600-talet, som jag läste en del i när jag var riktigt ung)

## 0-6-åring: Paradiset grundläggs i min själ.

Moderförälskelse, skogen uppenbarar sig i sagolikhet. Det onda existerar inte i min värld. Jag romantiserar allt. Allt framträder i ljuset av min mammaförälskelse.

Jag växer upp i en femtonbarnsfamilj, och upplever mycket kärlek. Kanske inte så mycket från min mamma, som för det mesta är upptagen med hushållssysslor och inte heller från mina yngre syskon, men däremot desto mer från mina äldre syskon, som har mer tid för mig. Solveig blir min käraste syster, hon är så moderlig. Men alla tar hand om alla i vår familj, så kärleken räcker på något sätt till.

När jag är sex år gammal flyttar vi, till ett ställe mer ute på landet. Där trivs jag också lika bra, men jag hade nog valt att stanna på det gamla stället om jag fått välja. Skogen på gamla stället, som låg i Tolls*, var min första naturkärlek.

* Tolls ligger i Kyrkslätt, Finland

## 7-11-åring: Paradiset börjar upplösas.

Det onda träder in i min värld genom skolan. De två första åren är ännu ganska sagolika, sedan blir det tyngre och tyngre. Tävling, mobbning, klickväsende, konstgjord åtskillnad mellan pojkar och flickor. I mina lekar försöker jag tappert återskapa paradiset, liksom i min läsning av spännande böcker på fritiden; det är sagor, Emil, Pippi, Tarzan, Robin Hood, indianerna och Tom Sawyer som gäller. Paradisböcker.

Jag känner mig från första stund som en sparv i tranedansen, eftersom vi inte hade TV och dator hemma, inte heller hörde vi på modern musik, allt detta var förbjudet. Jag kompenserar bekräftelsebristen i skolan genom att bli bäst i klassen på friidrott, och vinner många medaljer både i och utanför skolan. Bäst är jag på långdistans. Jag vinner t.o.m. över min storebror Jakob i en långdistanstävling, han som egentligen var bättre än mig, också han bäst i klassen på långdistans. Den gången sved det nog i "Jacki" (så kallades Jakob).

## 12-åring: Paradiset slutar. Omvändelsens tid.

Läsromantiken når sin höjdpunkt med min ofattbara fascination för *De tre musketörerna* av Alexandre Dumas. Athos, Porthos, Aramis och d'Artagnan intar mig helt, och jag försöker återskapa dem i mina lekar. Och Mylady attraherar mig mycket som kvinna. Men det här blir min sista utfärd i romanernas värld. Därefter inträder en helomvändning i mitt liv, sommaren 1997. Jag slutar tvärt med friidrottstävlingarna, med romanläsandet och runkandet, och blir plötsligt en mönstergosse enligt de puritanska, gammalmodigt kristna ideal som rådde i vårt hem. Jag lämnar "världen" för att söka Gud. Inom den kristna mystikens råmärken. Och fundamentalismens.*

Jag uppsöker snart en böneplats i en närliggande skogsdunge, där jag kan be högt utan att behöva skämmas. Jag går dit nästan varje morgon, tidigt, innan skolan börjar. Jag ber där kanske en halvtimme eller så. Även på vintern. På knä framför en stor sten. Vintertid iklädd lager på lager av kläder. Min granne märker denna rutin, då jag alltid går förbi deras stora vardagsrumsfönster, och börjar efterhand kalla mig för "skogsprofeten". De vet vad jag gör. Att jag går för att be.

Mina starkaste litterära intryck under denna tid kommer från Smiths Vänner-ledarna Elias Aslaksen, Enok Hansen och J.O. Smith, samt de utomstående författarna Charles Finney, R.A.Torrey, Hanna Pearshall Smith, Madame Guyon och Andrew Murray. Alla de senare var de kristna fundamentalister, godkända av Smiths Vänner.

* Vår familj tillhörde den stränga kristna sekten Smiths Vänner, och vi tillhörde de strängaste inom denna stränga sekt. Den var uppkommen ur helgelserörelsen och pingströrelsen i början av 1900-talet, men gick sin egen väg, mer åt det mystika och lagiska hållet. Mina farföräldrar och morföräldrar var alla med i Smiths Vänner, så sekten sitter djupt.

**13–16-åring: Den andliga träldomens och fariseismens tid**

Jag äcklas vid mig själv. Jag kan känna mitt eget inre hyckleri. Så påtagligt. Men jag finner ingen utväg, hur desperat jag än letar. Min omvändelse som 12-åring var en ren förnuftsomvändelse, ingen mystik gudsupplevelse låg till grund för den. Bara förkastandet av det gamla, inget nytt. Nu letar jag ständigt efter denna gudsupplevelse, som alla talar om i min umgängeskrets, dvs. "andedopet". Jag avundas alla som kan tala om den, och jag känner mig helt utanför, och pressar mig till det yttersta för att "uppnå" den. Jag ber och ber och läser och läser, uppe på den profetkammare jag tillrett mig på vinden. Där inreder jag mitt bibliotek och min skrivarverkstad. Men hur jag än ber och läser, upplever jag bara besvikelse och tomhet. Jag upplever att jag bara skapar Gud i min egen fantasi, och tillber en fantasiskapelse. Ja, visst vet jag innerst inne vad det handlar om det hela. Det äcklar mig djupt inombords.

Under hela denna tid är min religiösa åskådning som en kopia av min fars, lika fundamentalistisk och sträng. Jag har ingen nåd för liberala teologer och "skökokristna", dvs. pingstvännerna och hela den stora kristna massan. De är allt för slappa, världsliga och ytliga, för att inte säga moderna. Det skall vara en gammalmodig, pietistisk moral, nästan Amish-liknande. Nej, min läsning är strängt begränsad till "rättrogna" och "djupa", dvs. huvudsakligen protestantiska mystiker; Jessie Penn-Lewis, Evan Roberts, Sadhu Sundar Singh, Axel Smith, Watchman Nee, N.P.Wetterlund, Johannes Müller, Broder Lawrence, David Petander, Uuras Saarnivaara, David Hedegård, John Bunyan, Charles Spurgeon, Ole Hallesby. Det var dessa som gjorde djupast intryck på mig.

Vid slutet av denna tid blev min längtan efter andedopet extra stark genom läsningen om den andefyllde afrikanske pojken Samuel Morris.

**16–17-åring: Andedopets tid. Kristus och nåden uppenbaras.**

Ja, ”andedopet” kom till slut! Jag blev alltså bönhörd. Men på ett sätt som jag själv inte hade kunnat föreställa mig. Befrielsen kom nämligen som ett sönderbrott för hela min tidigare åskådning. Just det som jag hade betraktat som "skökokristet" och som "billig nåd", "att synda på nåden", den rosenianska förkunnelsen om den fria nåden och rättfärdiggörelsen genom tron, det som pingstvännerna alltid svamlade om när de prisade "blodet" och "Golgata". Det som jag trodde bara var starten, det jag hade genomgått och undanstökat när jag blev frälst, och det som jag skulle lämna bakom mig för att gå "djupare", dvs. till Kristi efterföljelse, just detta uppenbarades för mig nu som själva djupet i tillvaron, universums centrum, mystikens kärna.

Det var vid läsningen av C.O. Rosenius dagbetraktelser som solen gick upp för mig. I flera månader gick jag med en korsfäst gestalt lysande på min andes himmel, uppfyllande hela min tillvaro. Det var en vision som räckte och varade.

Jag eldade under denna vision genom att sluka alla böcker över passionshistorien (Kristi lidandes historia) som jag kom över. Det var böcker av Fredrik Hammarsten (den var bäst), J.C. Bring, Fredrik Wislöff, Olfert Ricard och A. Fibiger.

Min nya tro fördjupades avsevärt av indiern Zac Poonens förkunnelse, samt av Poul Madsens skrifter, särskilt hans Galaterbrevskommentar, som var med och krossade de sista resterna av fariseismen i mig. Detta gav mig kött på benen av den rätt så ytliga lutherska nådeförkunnelsen. Här fick jag tunga mystikers syn på saken.

Andra skrifter som inspirerade mig vid den här tiden var Lina Sandells sånger, Thomas Wilcox´ "En kostlig droppe honung", Erik Pontoppidans "Trosspegel", A.W. Tozers "Gudslängtan" och Fredrik Wislöffs "Victorias svededuk".

**18–19-åring: Min teologiska genombrottstid. Uppgörelsen med fundamentalismen.**

Det skulle inte räcka länge innan jag såg att fundamentalismen också hörde till min gamla fariseism. Men innan detta kom, blev jag utkastad hemifrån, p.g.a. att min nya nådeförkunnelse avvek för mycket från min fars åskådning, om inte så mycket från min mors. Min far var rädd att jag skulle vilseleda även de andra syskonen in i denna villolära, därför vräkte han mig.

I min nya lägenhet fick min boksamlarmani (som jag haft alltsedan jag omvände mig) en kraftig utblomning, och jag rotade än mer runt i antikvariat och lopptorg efter kristna böcker. Det var den vägen jag kom i kontakt med liberal teologi, kanske först genom Frédéric Godéts "Bibliska studier", där jag lärde mig läsa skapelseberättelsen i Bibeln mytologiskt-poetiskt, samt Pontus Wikner och hans bok "Tankar och frågor inför Menniskones son". Wikners bok gav mig en tillåtelse att börja ifrågasätta Bibelns ofelbarlighet och vissa kristna dogmer. Hela denna utveckling kulminerade i min läsning av Viktor Rydbergs "Bibelns lära om Kristus", som upplöste min tro på treenighetsläran.

Det var under denna fas som mitt intresse för tung, akademisk teologi väcktes. De första akademiska teologer som jag älskade var, förutom Godét, svenskarna Gustaf Aulén, Anders Nygren, Torsten Bohlin och Nathan Söderblom. Vad Aulén skrev om gnostikern Marcion i "Den kristna gudsbilden genom tiderna" gjorde djupt intryck, jag grät när jag läste det. Även jag sökte befrielse från den gammaltestamentlige guden.

Den tunga akademiska teologin var viktig för nedbrytandet av min gamla tro, men den gav mig inte byggstenar för min nya. Den var tunn som soppa. Dessa byggstenar skulle jag istället finna i mystikernas skrifter - som alltid. Två mystiker av den svåra sorten kom att betyda mest:

1) Jakob Böhme

Redan då jag bodde hemma, som 15–16-åring, hade jag bekantat mig med Böhme via några notiser i B.E.Petris bok "Den kristna trosläran", som etsade sig fast i mig. Men först den mer utförliga beskrivningen av Böhmes liv och lära i C.A.Cornelius gamla kyrkohistoria skulle få Böhme att befrukta min varelse på djupet. Det var den djupsinniga naturmystiken som jag fann där, som skulle bli startskottet för min utveckling till naturmystiker. Böhme grep mig så djupt att han blev en huvudperson i mitt

första större skönlitterära arbete, romanen "Jag ser ljuset", som jag skrev under den här tiden.

2) Emanuel Swedenborg

Upptakten till att jag vågade öppna mig för en så ockult figur som Swedenborg, var Sadhu Sundar Singhs skrift "Syner från andevärlden" och prästen Arthur Chambers' försiktigt spiritistiska skrifter. Vid första åsynen av ett av Swedenborgs verk, en gammal upplaga av "Den sanna kristna religionen", föreföll det mig som en annan religion, så annorlunda var hans språk och symbolvärld än den jag var van vid. Det var något spöklikt, som skrämde mig lite grann. Jag vågade inte ta tag i det då. Men när jag köpte en gammal finsk översättning av boken "Himmel och helvete", öppnades jag för det nya. Swedenborgs andevärld blev en ny livsluft för mig, och jag trodde han menade allt han sade bokstavligen. Jag skrev min första roman "Jag ser ljuset" som ett äventyr som utspelade sig i en swedenborgsk andevärld.

Mötet med den finlandssvenske prästen och skönlitterära författaren Paul von Martens hösten 2003 blev startskottet för att jag vågade uppfylla en ständigt starkare dröm; att studera teologi på akademisk nivå. Jag och Paul utvecklade en fruktbar vänskap genom många besök, och till slut hjälpte han mig att söka in till Åbo Akademis teologiska fakultet med ett rekommendationsbrev. Jag hade ju inte gått gymnasiet.

**19–20-åring: Mitt möte med den paradisiska naturen. Mitt giftermål med tallen.**

Eftersom jag inte gått gymnasiet, tänkte jag att jag behövde en förberedelsetid för inträdesprovet vid teologiska fakulteten. Denna tid fick jag också tillåtelse att spendera hos min farbror Arve Larsens familj, mina kära barndomsvänner, som bodde nära oss hela barndomen. De bodde uppe i de norska fjällen i Hvittingfoss. Hos dem tillbragte jag största delen av tiden från februari till juli 2004 mest ensam för mig själv i form av läsande, romanskrivande och utfärder i de vackra fjällen. Det var i dessa fjäll min naturkänsla förlöstes, och den paradisiska naturen uppenbarade sig för mig första gången sedan jag förlorat känslan för den i barndomen. Jag skrev vid denna tid min engelska roman "Aurora" (titeln inspirerad av Böhme) om en yngling som gifte sig med ett träd. Ett år senare skulle jag göra det samma själv.

Fram mot sommaren 2004 var jag fortfarande i den liberala teologins våld, och hade en närmast panteistisk gudsbild. Men strax innan teolog-utbildningen började, kom jag in i en märkvärdig ortodox parentes, som inte skulle vara länge. En blick i den annars ytliga teologen Stefan Gustavsons fundamentalistiska apologetikbok "Kristen på goda grunder" fick mig att åter börja tro på treenighetsläran. Det var ett enkelt knep av Gustavson som lurade in mig i den igen; vädjandet till att vi måste ha en öppen världsbild, med plats för det övernaturliga och oförståeliga, istället för en låst världsbild, systematiskt rationell. Jag ville ju vara öppen, så jag föll för detta argument, och godtog det som en ursäkt varför jag igen kunde tro på den ortodoxa treenighetsläran. Denna märkvärdiga villfarelse gick dock snart i glömskans bok, och jag gled omärkligt över i liberalteologin igen.

Under den inledande tiden på teologiska fakulteten i Åbo fick min naturmystiska ådra en ny dimension genom mötet med Harry Månsus ekologiska skapelseteologi, förmedlad åt mig genom doktoranden Helena Rönnberg, som forskade om Månsus. Plötsligt blev ekologin en bestående del av mitt medvetande, för första gången på allvar. Månsus inspirerade mig till den grad att jag planerade att skriva min magistersavhandling om hans teologi, fast det var många år tills dess (typisk larsisk iver…). Men

när Hjalmar Ekström kort därefter trädde in i mitt liv, och jag upptäckte hans böhmeska naturmystik, då fick jag plötsligt svårt att bestämma mig för om det var Månsus eller Ekström jag helst ville skriva om. Ekström var långt djupare än Månsus, men Månsus hade samtidsanknytningen och den teologiska förankringen och bredden, föreföll det mig då.

Hösten 2004 spenderade jag en stor del av min tid och mina pengar på att bygga upp ett bibliotek i min studielägenhet, specialiserat på kristen mystik. Det var forskare i kristen mystik jag skulle bli, därom rådde inget tvivel. Jag skulle bli en stor mystiker, en sådan som Wilfrid Stinissen eller Peter Halldorf, dem jag betraktade som samtidens kristna mystikergurus. Men allteftersom mitt bibliotek växte, kom det att innefatta mindre och mindre av ortodox kristen mystik, och mer och mer av skönlitteratur, speciellt poesi och litteraturhistoria. Först ville jag skaffa mig skönlitteratur med mystika drag, men det visade sig att detta var ett så allmänt drag, inte minst inom poesin, att jag kom att införskaffa mer skönlitteratur än planerat. Det hela gled mig liksom ur händerna, särskilt då jag själv var poet och romanförfattare. Jag började plötsligt intressera mig för poesin själv, inte bara den kristna mystik som gick att hitta i den. Det var läsningen av svenska litteraturhistorieverk om Sveriges moderna litteratur som öppnade poesin för mig. Men jag läste väldigt lite poesi. Bara små, små smakbitar. Det var för tungt på något sätt. Den poet som gjorde det största intrycket på mig under denna tid var Jakob Tegengren, en ganska okänd och enkelt folklig finlandssvensk poet. Hos honom hittade jag en äkta naturmystik som gick rakt till hjärtat. Även Rabindranath Tagore gjorde ett liknande intryck.

Jag läste inte mycket poesi. Däremot skrev jag själv en massa dikter. Det var under denna tid som jag föddes som poet. Mina tidigare dikter var inget värt i jämförelse med det som nu kom. Och mitt inre liv kom att bli alltmer poetiskt och visionärt, där jag gav fantasin fria tyglar.

Från och med våren 2005 brukade jag dansa i den närliggande skogen i Kråkkärret där jag bodde. Jag dansade till musik som jag hade med mig på mp3. När jag dansade var det ofta som om skogen öppnade sitt väsen för mig genom dansen och musiken. Jag kom i djupa extaser. Barndomen välldе upp i mig, och jag grät ofta när detta hände. Jag såg min barndoms skogar, i samma sagolika ljus. Det hela utvecklade sig till en panteistisk naturmystik, där jag till slut gifte mig med naturen genom att ta en ung tall till äkta maka under ett nattligt bröllop i skogen. Den vaggsång av Edvard Grieg som jag lyssnade till den natten på mp3 har för alltid etsat in i mig den stämning som rådde i mig den natten. Drömsk sagolikhet, skogen som moder, som mörk livmoder. Jag föddes till naturbarn i Kråkkärrsskogen.

Samma sommar målar jag staket hos Tommy Hellsten tillsammans med hans son, min teologiska klasskamrat Markus Hellsten. På kvällen ger mig Tommy den lille boken "Papalagi. Den vite mannen. Söderhavshövdingen Tuiaviis tal." Jag sitter uppe halva natten, och läser boken i ett andetag, fullständigt förhäxad. Det blir mitt livs första frö till den anarkoprimitivism som min naturmystik härefter utvecklar sig till. Jag slukar boken som om det var mitt livs första bok. Att böcker kan smaka så gott.

Jag hade svårt att få riktiga vänner under studietiden, och kände mig för det mesta som ”en sparv i tranedansen”, som författaren Runar Schildt kallade det, precis som jag gjort ända sedan min omvändelse som 12-åring. Jag var för underlig, för främmande för tidsandan, levde för mycket i gamla böckers världar. Jag försökte mitt bästa för att vara social, och hängde mycket i det ”gäng” som samlades kring Ville Kavilo och Laura Hellsten, men jag kom aldrig riktig in i gemenskapen. Nästan bara Markus Hellsten blev en riktig vän som kom mig riktig nära och förstod mig.

**21-åring: Min förvandling till luffare.**

Min plötsliga förvandling till luffare våren 2006 kom som en chock för mina klasskamrater. Flera av dem uttryckte att jag behövde "vård", och det var inte svårt att gissa vad de menade med det. Även mina lärare vid folkhögskolekursen "Brobygge" (som jag gick på distans i Stockholm sedan hösten 2005), diskuterade sinsemellan om jag hade kommit i psykos. Även för dem var det en chock, trots deras liberala eko-andlighet i Harry Månsus' fotspår. Jag hade ju inte gett några tecken på "förfall" innan dess. Bara gett ut den naturmystiskt präglade tidskriften "Gud - och intet mer" till både hög och låg. Jag hade en läsekrets på 30-40 personer.

Men i det sista numret, där tidskriften omdöptes till "Livets andetag", skriver jag klart rakt upp och ner vad min nya omvändelse handlar om, och jag har t.o.m. med min självinstiftade klosterorden "Den Heliga Naturens Orden":s ordensregel i numret. En munkorden främst för mig själv. Där står det bl.a. att medlemmarna i denna orden ska flytta ihop med naturen, och förbinda sig att bo i tält/kåta/hydda i skogen. Detta hände i januari 2006, då luffaranden plötsligt grep mig som en blixt från klar himmel. Jag berättade snart åt mina klasskamrater om mitt beslut att lämna civilisationen. Ryktet nådde dekanus Ingvar Dahlbacka, och han inkallade mig till ett samtal, där han försökte övertala mig att låta bli mina dumma planer. Han talade dock för döva öron, istället var det jag som skällde ut honom och hela fakulteten, rakt upp och ner. Jag minns hur klumpiga, oförskämda och dåligt valda de ord var som jag slevade ur mig. Jag var helt enkelt spritt språngande arg. Det var efterdyningarna av den mäktiga vrede jag känt när den andliga "blixten" slog ner i mig på väg till skolan genom skogen. Jag blev plötsligt så förbannad på hela civilisationssystemet, och mitt arma slaveri under det, och ville lämna det för gott. Det var en slags plötslig omvändelse, men upplevd som helig vrede. Det fanns ingen romantik och ingen naturmystik i den omvändelsen, bara ett torrt, vresigt uppror mot hela min tidigare livsstil. Upproret kom inte från någon bok jag läst som uppmanade till luffarliv. Det bara föll ner i mig rakt från himlen. Det var den torra konsekvensen av mitt äktenskap med naturen, som jag tog där och då. Sedan sommaren hade knappt några överväldigande nya influenser gjort sig gällande i mitt tänkande, förutom ett negativt sådant: K.G.Hammar hade fått mig att tvivla på livet efter döden, för första gången i mitt liv. Det var en ångestfylld upplevelse, det där att föreställa sig att vi bara skulle "leva vidare i Guds minne". Jag minns att jag delade denna upplevelse av förintelseskräck med Markus Hellsten under en sagolik stund medan vi satt uppe i tallen "Shekina", den tall som jag gifte mig med. Det hjälpte att säga det till någon. Jag kom över det.

Jag skred förvånansvärt snabbt till verket efter luffaromvändelsen. Ganska snart, kanske bara efter en månad, sade jag upp min lägenhet, och började sova ute, fast jag hade över en månads uppsägelsetid på mig. Men jag kunde inte vänta. Jag började sova ute redan innan jag skaffat mig tält och vintersovsäck, och första natten sov jag i 20-grader, med en massa täcken över mig. Jag frös inte den natten. Fast jag sov ute under en gran i närmaste skog i minus tjugo! Detta gav mig självtillit.

Detta var mitten av februari. Jag skaffade mig snart tält och vintersovsäck, och sov i tält i Kråkkärrsskogen i ca 1 1/2 månad innan jag stod där utan lägenhet, bara med en stor ryggsäck med sovsäck och liggunderlag i, som min enda egendom. Alla mina 6000 böcker var skänkta till lopptorg, gratis. Med mina sista pengar hade jag köpt den dyraste utrustning som fanns att få i Åbo. Jag hade plötsligt omvänt mig från ordens värld till verkligheten. Jag minns hur nyfödelsens hemlighet blev så kristallklar för mig en morgon i tältet i Kråkkärrsskogen. Att sova ute i kylan födde min kropp på nytt. Det var något med den friska skogsluften som förvandlade. Jag hade ju aldrig upplevt detta förr.

Den nyfödelsens romantik som präglat dessa förberedelsens månader försvann dock helt då jag skulle ta det avgörande steget och resa över havet för att luffa ner genom Sverige. Mitt känsloliv vissnade, och vaknade först

med kylans ankomst nästa höst. Jag vet inte varför det vissnade, det finns ingen förnuftig orsak. Eller jo, jag tror att en sak spelade en viss roll. Och det var att jag upplevde en kraftig besvikelse då jag förlorade min oskuld i Stockholm den våren. Jag hade drömt så vackert om det sexuella, och nu visade det sig vara något helt, helt annat. Något banalt. Då fattade jag inte varför, jag blev förvirrad och nedslagen. Nu förstår jag varför, och vet att det inte behöver vara banalt. Men mina första sexuella upplevelser var totalt fiasko. Det nästan förlamade mitt känsloliv.

Jag blev ihop med en ny tjej den sommaren. Inte heller då vaknade mitt känsloliv på allvar. Jag var bara litegrann förälskad. Jag sörjde dock då hon lämnade mig efter en månad. All denna yttre kärlek kom så snabbt över mig, mitt inre hann inte med. Det var destruktivt, men jag ville ju pröva mina vingar.

Efter att flickvännen lämnade mig, kom jag in i den första depressionen sedan 16-årsåldern. Den skulle komma att djupna efter hand.

**22-åring: Min tid i Stockholms litterära kretsar. Min nihilistiska tid.**

I augusti 2006 bosatte jag mig i tält i en skog utanför Stockholm, en skog som gränsade till en ekoby, Gebers, ett ekologiskt kollektivboende i vilket jag fått insteg.

Jag hade tagit förvånansvärt få andliga intryck av omgivningen under uppbrottsåret som 21-åring, men nu när jag etablerade mig igen (visserligen mot de ursprungliga planerna), började min nyfikenhet på andliga intryck väckas igen, och jag letade upp sådana. Denna gång gick jag inte till teologin och de kristna mystikerna, utan jag försökte få hjälp att komma ut ur mitt andliga vakuum genom filosoferna och poeterna. Jag hade tidigare blott snuddat vid dessa två kategorier, men först nu började jag sätta mig djupare in i vad det gällde. I början av hösten var det Nietzsche, Heidegger och Lévinas som gällde, sedan gick det mer och mer över till skönlitteraturen, och jag nästlades in i de litterära kretsarna i Stockholm genom kontakten med Poetry Slam och Romantiska Förbundet. Plötsligt sögs jag in i en värld av tävlan, statusjakt, tom ordbriljering. Detta påminde om min tid som skolelev. Likväl sögs jag in i det. Och jag förlorade något rent och oskuldsfullt här. Om jag på våren förlorade min sexuella oskuld, var det den hösten jag förlorade min andliga oskuld. En författarkarriär började hägra. Jag satte alla mina krafter in på att uppnå karriär. Efterapade de poeter som var inne. Skrev en diktsamling (Över floden mig) på det typiska sättet, med svårförståeliga dikter. Jag tycker dessa dikter är bra ännu idag, men bismaken av statusjakt stör mig. Jag skickade nämligen in diktsamlingen till Bonniers, men blev refuserad. Obegripligt för mig, som trodde jag var en så stor lovande ung poet.

Jag blev nihilist den hösten. Första fröet var Nietzsche, Heidegger och de postmoderna filosoferna. Sedan Hermann Hesses bok "Stäppvargen". Den boken förmörkade mig. Gjorde mig dekadenskokett. Att kokettera med, och visa upp sin dekadens som något fint. Det lärde jag mig här. Senare även lite av Johan Nordgren och Bruno K. Öijer. Det var fint att vara nihilist i poesisammanhang, fick jag lära mig. Ja, ibland det enda åtråvärda. Fast Romantiska Förbundet var ju ett stort undantag. Dom vårdade om min inre naturmystiker, som inte verkade få någon resonans i Poetry Slam-sammanhang. Jag var ju nästan alltid bland de sämsta i tävlingen där, räknat i de poäng som gavs av publikens jury. Där var det de kvicka dikterna som vann, aldrig de romantiska. Man skulle vara kvick på det där rätta sättet, med lite vriden, absurd humor. Och politisk förstås. Man skulle vara politiskt vass och korrekt. Anarkistisk, vänstervriden.

Jag kunde inte med det där, jag var inte så bra på sådant. Jag hörde hemma i en annan värld, där det ekade av runebergsk naturmystik. Hur politiskt

utmanande min anarko-primitivistiska livsstil än var, verkade jag inte vinna andra än romantikernas hjärtan. Och de fanns alltid bland de äldre. Det var de jag tydde mig till och tröstade mig på. Andreas Björsten var som en litterär pappa för mig. Han hade värmen, omsorgen, den romantiska lidelsen, hjärta istället för tävlingslusta. Han och några till, såsom István Molnár och Erkki Lappalainen, skiljde sig helt ut från de andra inom Poetry Slam. De var klassiska poeter, med bildningstyngd. De övriga verkade mest vara en slags poetisk motsvarighet till Idol-sångare. Så alltför hippa. P.g.a. dem trivdes jag inte alls i Poetry Slam-rörelsen, och lämnade den efter ett år.

När hösten och kylan kom 2006, blev min livskänsla märkvärdigt stegrad. Det är ett återkommande fenomen för mig, att hösten stegrar livskänslan. Men denna första höst som uteliggare var den härligaste någonsin när det gäller den kalla luftens inverkan på kropp och själ. Jag vaknade varje morgon för att översköljas av en lätt eufori, en himmelsk euforisk nyfödelse till kropp och själ. Denna eufori har sedan sakta mattats av när jag har vant mig vid utelivet, men den förekommer ännu, ibland starkare, ibland svagare.

Våren 2007 fördjupades den nihilism som uppstod i början av hösten. Orsaken till detta var bl.a. mitt utanförskap (jag flyttade till en kåta i Nackareservatet vintern 2006/2007, genom hippien Skogs-Davids försorg, som också bodde i skogen där i en kåta med sin flickvän) och en romantisk vårförälskelse i en tjej som inte besvarade kärleken. Detta övergick mot sommaren i depression. Den sommaren blev en av de tre svarta somrarna i mitt liv. Jag fann en likasinnad i cynikern Michel Houellebecq. Det var terapi för mig att läsa en av hans texter om hur man skulle överleva psykiskt som cyniker och poet.

Med Tor Ulven kom jag i kontakt med det jag den gången kallade för "den ömsinta cynismen", det var en mer humanistisk form av livsförnekelse och något i Schopenhauers anda. Det som särskilt tilltalade mig hos Ulven var hans tidsmystik, hans arkeologiska historiemystik. Här vaknade min kärlek till historia för första gången, och jag bestämde mig för att bli litteraturhistoriker, i all ringhet för mig själv och för min tidskrift Deltas läsekrets (jag började ge ut en tidskrift i januari det året). Detta uppkom ur ett behov jag hade i min tröstlösa cynism att omge mig med de dödas andar, alla de andar som kunde trösta och belysa min tillvaro. Min poetiska lekfullhet fick mig att skapa ett teatralt ramverk kring mitt litteraturhistoriska arbete, och det var så "Döda Akademien" kom till. En litterär akademi i min fantasi, med aderton ledamöter utvalda ur historiens döda. Och det var som ”ständige sekreterare i Döda Akademien” som min nya munkroll och munkkåpa kom till. Jag skulle vara litteraturens munk, och rutinmässigt, som en klosterskrivare, tröstlöst gå till verks med ett planerat jättearbete inom litteraturhistorieskrivningen, som jag hann utverka en noggrann skiss till. Jag törstade efter rutinarbete som kunde lindra min cyniska känsla av intighet och meningslöshet. Jag ville skapa en form i kaoset. Besvärja intigheten. Och inträdestalen i Döda Akademien, som det roade mig mycket att dikta, var inget annat än ett besvärjande av min intighetskänsla, att trotsa döden och förintelsekrafterna. Det var på det sättet det hela kom att få en swedenborgsk andeskådarkaraktär, där jag försökte umgås med de litterära jättarna genom historien såsom Swedenborg umgicks med sina andar, och såsom Vilhelm Ekelund umgicks med sina. Ekelund hägrade som den största förebilden för hur man skriver essäistisk litteraturhistoria, och jag såg honom länge som den största författaren någonsin, just därför.

# Del 2

**Förord**

Andra delen av detta verk är skrivet från 2018 och framåt, åtta år efter den första delen, och jag har tänkt att jag kommer att lägga till ca högst tre sidor varje gång jag fyller år, ett bokslut över årets andliga utveckling, samt de yttre ramarna för denna. Det blir som en årlig motsvarighet till en dagbok, men i miniatyrformat, där jag antecknar varje års viktigaste händelser, med fokus på det inre livet. På detta sätt vill jag utvärdera mig själv och min utveckling, och bikta mig lite för mig själv. Jag gör detta i unga år, för mig själv mest, som stöd för minnet om jag på min ålderdoms höst vill skriva en mer utförlig, skönlitterär självbiografi. Dessa texter har inga skönlitterära ambitioner, jag skriver bara rakt på sak, fakta och mina tolkningar av dessa, utan skönlitterära krusiduller.

Det har hänt så mycket i mitt inre liv under de senaste tio åren, att jag tycker det är mer än rätt att skriva ner det, bl.a. för att öka förståelsen bland vanligt folk av schizofreni, min psykiatriska diagnos. Kanske är det för tidigt att skriva sin självbiografi, jag är bara 33, men jag tror det kan vara bra att göra det i mitt fall medan minnena ännu är färska.

Vissa namn i texten är fingerade, för att skydda personerna, då informationen är känslig.

Lars Larsen, 7.3.2018

**23-åring: Min tid som munk**

Någon gång på sensommaren 2007 inföll en förändring i mitt inre liv. Jag närmade mig mer och mer kristendomen, genom mitt munkeri, och den postmodernistiska nihilismen upplöstes sakta. Detta kulminerade i en underlig upplevelse i min lilla hydda, en slags svag vision av uppståndelsens verklighet, jag kom till tro på Jesu uppståndelse. Jag blev så övertygad om det, att jag gick omkring i Skarpnäck och sade åt människor att ”Har ni hört vad som har hänt i Israel?” Jag menade Jesu uppståndelse för tvåtusen år sedan. Det kändes som om det nyss hänt, så stort kändes det, och så nära. Jag hade haft en litteraturhistorisk föreläsningsserie över ”våra svenska nationalromantiker” på Skarpnäcks bibliotek, som planerades att spänna över tjugo författare från Swedenborg till Mohamed Omar, alla dessa var skönlitterära förutom Swedenborg, men min omvändelse gjorde att jag bytte ut flera till kristna uppbyggelse-författare som Waldemar Rudin och C.O.Rosenius, som jag tyckte var större än de jag bytte ut dem med. Jag tolkade dem estetiskt, och blev alldeles förtjust i teologisk estetik.

Intill då hade jag gett ut fyra nummer av tidskriften Delta, min egen litterära tidskrift, men jag tyckte nu att den var för lite kristen, och bytte namn till ”Sela. Tidskrift för skrifttolkning och praktisk kristendom”. I första numret av den utropade jag en ny romantik, där jag utropade Mohamed Omar till nationalskald och den nya romantikens Heidenstam,

Johannes Anyuru till den nya romantikens Karlfeldt, Carl Forsberg till den nya romantikens Levertin, och mig till den nya romantikens Fröding, dess ”fattige munk från Skara, dess veke, obotlige sjukling”. Anade jag då att jag kom att bli ”sinnessjuk”? Jag träffade Mohamed Omar på internet, och vi blev genast vänner, och skrev ihop ett manifest för ”Den postnationalistiska nationalromantiken” som vi publicerade i Tidningen Kulturen i oktober 2007.

Jag fick även besök av den språkmaterialistiska poeten Lars Mikael Raattamaa och hans vän poeten Athena Farrokhzad i min lilla gamla hydda i Nackareservatet. Det var mycket trångt, och de verkade inte trivas särskilt bra. Jag hade berörts mycket av Raattamaas uppläsning av Verner Boströms poesi på en poesiuppläsning, och jag tror det var detta som gjorde att vi blev vänner och de kom på besök. Jag valde också Boström med i Döda Akademien. Jag minns att jag pratade med Raattamaa i hyddan om min kärlek till nationalromantiken, mitt hopp om en ny nationalromantik, men det gav inga gensvar.

Föreläsningsserien på Skarpnäcks bibliotek avbröts när jag kommit fram till Viktor Rydberg, p.g.a. att jag fick en väldig lust att följa i Jesus´ fotspår, och göra en pilgrimsvandring till Peter Halldorfs kristna kommunitet ”Nya Slottet Bjärka Säby” nära Linköping, något som var för mig det yppersta svensk kristenhet hade att erbjuda just då. Idéhistorikern Einar Petander, som jag träffat på mina föreläsningar i Skarpnäck, följde med en bit på vägen, förtjust i att få följa i hans farfars brors fotspår, vandringsprästen David Petander (vad världen är liten!). Jag började vandra 11.12.2007.

Den här vandringen blev något helt annat än jag tänkt mig. Jag började predika överallt mot rikedomen och den västerländska levnadsstandarden, som förtycker de fattiga i tredje världen. Jag predikade på gator och torg. I kyrkor predikade jag genom att gå fram på scenen och ropa förbannelser över den rika livsstilen. Jag hade en ofantlig vrede i mig, som en lejoninna som ryter när någon ska komma och skada hennes ungar. Det jag var mest vred på, var att de som såg sig som ”Guds utvalda folk”, de kristna fundamentalisterna, levde ett lyxliv som trampade på världens fattiga, som all lyx gör. Idag skulle jag nog tagit djuren och naturen med i det hela, men detta var innan jag hade mitt egentliga miljöetiska uppvaknande, som kom våren 2008. Det hela ledde till att det skrevs en hel del om mig på internet och i dagstidningar, särskilt i Corren, Dagen och Expressen, jag blev en liten minikändis, särskilt i pingströrelsen (jag ropade mest i pingstkyrkor). Men jag föraktade kändisskapet, som jag kommit att avsky genom min kristna uppfostran till ödmjukhet, och nekade till intervjuer som Expressen och andra erbjöd mig. Hade jag accepterad dessa intervjuer, vet jag inte hur det hade gått med mig, kanske hade jag blivit en etablerad kändis till sist. Men min strategi gjorde att det hela enbart blev en kort tids ”hype”, som lade sig efter några månader. Gjorde jag rätt? Jag har inget klart svar på detta än idag, men hade jag tackat jag till alla intervjuer och blivit mer känd, hade det kanske förvärrat min messiaspsykos sommaren 2008. Jag fick famla i mörkret ifred, utan att jag exponerades i media. Ja, jag var nog inte mogen för det. Jag har en helt annan mogenhet idag (1.3.2018).

Det var på den här vandringen som anarkismen för första gången medvetet grundlades i min själ, genom kontakten med den kristna anarkismen, teologen och anabaptisten Jonas Lundström (som jag mötte på nätet som mina aktioners försvarare, samt på en teologträff i Linköping i anslutning till mitt besök hos Bjärka Säbys kommunitet) och Shane Claibornes bok ”Den oemotståndliga revolutionen” (utgiven 2007). Shane var en kristen hippie, och hans bok fängslade mig oerhört. Jag hade aldrig tidigare varit i kontakt med den kristna hippierörelsen, och min första kontakt med den var genom Claiborne. Annars var Skogs-David och skogsfolket i Nackareservatet (vi var ett gäng som bodde i Nackareservatet) min första kontakt med hippierörelsen överlag.

Efter att ha varit tio dagar i Bjärka Säbys kommunitet, återvände jag till Stockholm, där jag fortsatte med flera aktioner. Jag kom också i kontakt med en kristen musiker med Shane Claiborne-sympatier, som ville bygga en kommunitet och läsa tideböner. Jag var väldigt inne på samma saker, jag hade förälskat mig i den kristna tidebönen under vistelsen på Bjärka Säby, och fått en tidebönsbok av dem. Men när jag en gång under en tidebön bad Gud om förlåtelse för vår kommunitets rikedom, att ”vi” hade bil och sände barnen till dagis (musikern hade fru och barn), bröt musikern med mig. Fast han hade stött mig under mina aktioner. Men när jag var konsekvent, och vände mig mot hans rikedom, tåldes det inte. Efter att jag lämnat vår kommunitet, fick jag en dag på vandring genom skogen en uppenbarelse under gråt att jag skulle försona mig med min far, och jag stängde ner min blogg och åkte till Finland för att börja ett nytt liv.

I Åbo gjorde jag många aktioner, vilket bl.a. ledde en gång till ett kort besök på Kuppis psykiatriska avdelning. En chock för mig. En gång hade jag feber, och fick bo hos min klasskompis vid teologiska fakulteten, Ville Kavilo, som jag tyckte mycket om, som bodde med Frank Berger, också en teologistudent. Under denna tid på kanske en vecka, surfade jag mycket på Villes dator, och råkade läsa nyheter om klimathotet. Det var starten på mitt egentliga miljöuppvaknande, där mina tankar kom att kretsa allt mer kring miljöfrågor. När jag gjorde en aktion i Åbo Domkyrka (den aktion som ledde till besöket på Kuppis psykiatriska avdelning), låg jag på golvet med huvudet i golvet, ansiktet insmort i aska, med en text bredvid mig, där det stod ”Vi har korsfäst naturen”. Bredvid mig var också en ryggsäck med ett svart myggnät över, och ett kors av tunna grenar uppställd på ryggsäcken. Detta var under påskhögtiden.

Jag satt under denna tid mycket i exegetiska institutionens bibliotek vid teologiska fakultetet, och läste om Jesu uppståndelse, och jag blev mer och mer säker på att detta var en historisk händelse. Jag fick bekräftelse på detta genom all denna läsning och forskning. Jag tyckte det hela fick en aura av vetenskaplighet.

Till slut vandrade jag, utan sovsäck, liggunderlag och ryggsäck (jag hade gett bort dessa) från Åbo till Kyrkslätt, en dag i början av maj, till mitt föräldrahem. Där fördjupades mina ekologiska tankar alltmer, och blev psykotiska till slut. Jag blev fanatisk när det gällde att äta naturligt, som djuren, och fastade på vegetarisk råkost i fyrtio dagar, vilket fick mig att känna mig mer och mer paradisisk.

Jag började känna mig mer och mer paradisisk, allteftersom fastan skred vidare. Jag kände att jag hade hittat vägen tillbaka till paradiset, Eden; människorna skulle äta som djuren, rå mat. Och jag började äta mer och mer bär allteftersom de började mogna. Jag åt särskilt mycket jordgubbar från min mors jordgubbsland. Bären var mycket livgivande i magen, och förstärkte min extas.

Min extas fick mig att tänka messianska, psykotiska tankar. Jag skulle genom min fasta vinna över min far och över Babylon, civilisationen, och jag skulle bli en ny messias som skulle visa mänskligheten vägen tillbaka till naturen, till att leva som djuren igen. Och jag tänkte vägra sluta min fasta på råkost, även om det skulle leda till döden. För jag kände att det var en viss risk med min fasta, att jag kunde kollapsa av den. Jag vägde vid den tiden väldigt lite, jag hade magrat mycket av fastan. Men jag beslöt mig för att inte sluta fastan. Och jag hade även lite självmordstankar. Till slut kände jag att jag kom att dö. När jag sade det åt de andra, trappade det upp ett drama. Jag kände att min far kom att skicka mig till psykiatrisk avdelning, och att jag skulle komma att dö där. Jag hade en avskedsmåltid hos grannen Lundell, då jag var mycket psykotisk, och väntade på vad min far skulle göra. Min bror Björn och Bo Lundell var med på måltiden. Jag svamlade psykostankar åt dem, bl.a. att jag skulle dö på psykiatrisk avdelning och uppstå på den tredje dagen, likt Jesus. Efter den måltiden,

hade jag en mycket ångestfull stund i Lundells trädgård, då jag stod inför valet att rymma eller ge mig frivilligt till psykiatriska avdelningen. Jag försökte rymma, och begav mig till skogen, men där träffade jag en ekorre, som jag frågade om jag skulle rymma eller ge mig frivilligt, och ekorren tycktes säga att jag skulle ge mig frivilligt, att lidandet på psykiatriska avdelningen skulle vara en parallell till Jesu lidande på korset, och skulle ha en frälsande inverkan på världen. Då kände jag det som om ekorren valde mig till messias.

När jag kom tillbaka från skogen, hade min far redan ringt till psykiatriska avdelningen, och ambulansen hade kommit för att hämta mig.

.

### 24-åring: Min första tid som ”sinnessjuk”

Det är svårt att beskriva mitt inre liv som 24-åring, eftersom det var helt i ”sinnessjukdomens” och den psykiska förlamningens våld, en förlamning som åsamkats mig av den hårda behandling jag blev utsatt för av psykiatrin (jag var på sjukhuset en vecka), särskilt genom medicineringen med psykofarmaka. Litteraturen tappade sin tjusningskraft på mig de första månaderna efter min första tvångsvård, den hade inget som kunde ge mig hopp, all litteratur svek mig när det gällde att finna vägen ut ur detta helvete. Jag kände det som i min dikt ”Boksamlarens natt”, som man kan läsa i min e-bok ”Det som lever i skymning” (2017), som i en annan form kanske kommer ut på Fri Press förlag snart. Jag gjorde ett försök att rymma från hela den psykiatriska öppenvården, tidigt på hösten, vilket ledde till svampförgiftning, s.k.”psykos” (som jag skulle kalla ”andlig förvirring” istället) och en ny tvångsvårdsvistelse, denna gång på en månad, om jag minns rätt, vilket förvärrade mitt tillstånd. Under andra vistelsen på psykiatrisk avdelning var jag som besatt av tanken på självmord, jag kunde knappt tänka på annat. Självmordets möjlighet var min största tröst under denna tid. Det var som om min värld dog genom psykiatrins behandling, och det enda som kunde befria mig, var självmordet, som jag på något sätt trodde skulle ge mig livet tillbaka. Jag var ju ännu kristen, och trodde på himlen och livet efter döden. Jag skrev dikter när jag släpptes ut från avdelningen, om rätten till att ta mitt liv, som ett sätt att trösta mig. Sedan gjorde jag ett ofullbordat självmordsförsök senare denna höst, jag åkte till ett ödehus för att försöka svälta mig själv till döds, men återvände samma dag genom en svag vision av ett ljus som sade åt mig att jag var så värdefull att inget ont jag gjorde kunde överträffa den buffert som min blotta existens innebar.

Under fyra, fem månaders tid läste jag knappt något, mycket ovanligt för mig. Jag minns dock att den indiske kristna mystikern Sadhu Sundar Singhs (1989-1929?) lilla bok ”Syner från andevärlden” var en lisa på psykiatriska avdelningen, ett andningshål, med sin ljusa andevärldsteologi. Jag läste den på nytt då, jag hade nämligen läst den första gången när jag var 13-14 år gammal, och tagit starka intryck. Sadhu Sundar Singh kom mer och mer att bli min store hjälte, och var en av dem som inspirerade min kommande djuriska teologi, djurismen (se mer om denna framöver i texten), fast han inte hade sinne för det djuriska överhuvudtaget. Men det var hans naturliga andlighet, hans barnalika, spontana andlighet, som var det som befruktade min djurism.

Jag listade till slut ut att jag kunde rymma undan psykiatrin och medicinerna genom att återuppta mina studier i teologi, och fullföljde detta kring årsskiftet 2008/2009. Nu började jag få mitt inre liv tillbaka, men det började med en stark skörhet, som jag är säker på kom av de skador medicinerna åsamkat mig (har aldrig upplevt något liknande innan detta). Jag fick svag panikångest nästan alltid när jag skulle somna varje kväll, och detta varade i fem månader. Min kreativitet och läslust återkom dock, och jag började blogga (ett bra tecken!). Det var nu min anarko-

primitivistiska filosofi föddes, kanske som en stark reaktion på ett samhälle som behandlat mig så grymt. Den föddes genom internetsurfande och i ekoteologiska blogginlägg. Det visade sig också att jag var kapabel att studera, min hjärna var inte så skadad som den hade verkat vara under psykologen Peter Grönroos psykologiska tester under hösten 2008, där jag presterade uselt, men testerna var en sann plåga, jag var ju psykiskt förlamad. Jag läste nu tjocka luntor på engelska som kurslitteratur, som Tom Wrights tegelsten ”The resurrection of the son of God” (från 2003) på 740 sidor, och presterade bra i tenterna och uppsatserna. Min förmåga att tänka teologi var inte nämnvärt skadad när jag kom till liv igen. Den verkar sitta djupare än den skada mediciner åsamkar.

Mina studier i teologi denna vinter och vår var också fruktbar för mitt tänkande. Jag blev mer och mer liberal i min teologi, läste t.ex. radikalt liberala teologer som Gordon Kaufman som kurslitteratur, och till slut förlorade jag min tro på Jesu uppståndelses historicitet, genom att läsa A.J.M. Wedderburns bok ”Beyond resurrection” (1999). Jag förlorade t.o.m. min tro på livet efter döden, jag blev rädd för att inte kunna dö, vilket sammanhängde med min helvetesskräck, för mig kändes det som ett helvete att tvingas leva i evighet, som att vara plastavfall som inte kunde återgå till naturens kretslopp. Kretsloppstänkandet blev allt för mig vid denna tid, det var liksom grundstommen i min ekoteologi. Vad jag skrev vid denna tid kom sedan att bli grunden i mitt första verk på ett riktigt förlag, boken ”Djurisk teologi. Paradisets återkomst” (Titel förlag 2010).

Jag tror första fröet till min stora kärlek till djuren föddes när jag började hälsa på hundar varje gång jag gick från och till skolan under denna tid. Detta hade en väldigt läkande verkan på mig. Där såddes fröet till ”djurismen”, som skulle komma att bli medveten för mig ett halvt år senare. Alltsedan denna gång har hälsandet på och klappandet av hundar på gatan varit en stor glädjekälla för mig, och jag gör det än idag. De första åren brukade jag inte fråga ägaren om lov, men när psykoserna lagt sig blev jag artigare, och frågade alltid om lov.

Det frö till hippieande som såddes i mig av Shane Claiborne började spira senare på våren, då jag blev bekant med de unga anarkoprimitivisterna och hippina Ronja Aarniala och Anna Yrjönen i Helsingfors, i förbindelse med en ekoanarkistisk konferens där i slutet av maj. Det var då jag blev en riktig hippie, överväldigad av den kärlek, värme och öppenhet jag fann hos hippina. Det var något helt annat än det jag hade upplevt i den akademiska världen, och i Romantiska förbundet eller Poetry Slam, så stela och tråkiga i jämförelse. Hippierörelsen sprudlade av liv och rörelse, av kreativitet och äventyr, av jordnära och ödmjuk andlighet. Jag tror denna andlighet aldrig överlever i elitens värld, i maktens korridorer, i riksdagen. Den dör i en människa långt innan den kommer så långt. Jag har i alla fall bara träffat på den hos de fattiga och i civilisationens utkanter.

Jag hade en till attack av andlig förvirring denna vår, delvis på grund av den skörhet som jag hade, av de skador medicinerna åsamkat mig. Detta skall liksom tas till intäkt för att medicinerna är bra för mig. Man kan lika gärna säga att droger är bra, eftersom man blir dålig när man slutar med dem. Vilken rutten logik. Den andliga förvirringen ledde till en kort men traumatisk psykiatrisk tvångsvård, på drygt en vecka. Efter tvångsvården besökte jag en ekoby långt uppe i Finland, med Anna Yrjönen, ett besök som gjorde djupt andligt intryck.

Efter det besöket började jag leva som hemlös i Åbo, och bekantade mig där med Åbos hippien och anarkister, hela den kulturella underground-rörelsen, som jag träffade främst på deras ”Taideslummi” (på finska), ”konstslum”, som var ett konstprojekt där man byggde, med polisens tillåtelse, ett litet slumkvarter av skräp, och hade olika kulturella program och konstutställningar från undergroundkulturen. Jag fick mycket goda vänner där, bl.a. anarkisten Jonne. Jag kände att jag funnit mitt folk. Jag

var dock ganska andligt förvirrad under hela denna tid, jag gjorde många underliga saker, som att släppa fria anarkisters hundar (fröet till min djurrättsaktivism). Jag tyckte det var skamligt att anarkister, som var så emot allt förtryck, och så för frihet, kunde ha djur i fångenskap. Kring denna aktivism började de första utkasten till min djurism födas, att människan är ett djur och måste få lov att följa sin djurnatur och leva i harmoni med den, med de goda sidorna i den. Vilket vi sällan får idag (det är t.ex. mycket svårt att leva som urfolken här i väst).

Vid samma tid fick jag mitt livs andra flickvän, genom att jag träffade en gammal kvinna som gick ute med sin hund i Åbo, och vi blev vänner och jag följde med henne hem, och det visade sig att hon hade en psykiskt sjuk dotter som bara låg i sängen hela dagarna, på starka antipsykotiska mediciner. Jag ville ge henne kärlek och gemenskap, och blev hennes pojkvän för att hjälpa henne det lilla jag kunde. Utan förälskelse. Kanske inte så klokt, för det varade inte så länge. Vi hade dock aldrig ett avtal att vi skulle vara ihop, men vi hånglade en del.

**25-åring: Min första tid som djurist. Mina första luffaräventyr.**

På sommaren 2009 blev jag sakta alltmer religiös, genom inflytandet av hippierörelsen. Nu var det inte kristendomen som hägrade, utan en slags kristen New Age-andlighet. New Age är ju som bekant hippierörelsens stora passion. Nästan alla hippien har förbindelser med denna löst sammanknutna ”religion”. Det var en liberal andlighet, tusen mil borta från den kristna fundamentalism som jag vuxit upp med i sekten Smiths Vänner. En religion som passade som hand i handske med mina ekoteologiska och djuristiska spekulationer. Och min tro på livet efter döden fick en renässans, genom tro på reinkarnation, som jag tyckte passade bättre med ekoteologi än de kristna fundamentalisternas tro på himmel och helvete. Reinkarnationen hade det som dessa saknade: kretsloppstänkandet. Jag blev också mer och mer fascinerad av parapsykologi och ockultism, efter hand särskilt av ufologi och forskning om nära dödenupplevelser. Jag upplevde mig hitta en lösning här på min inre problematik, ett andningshål, en världsförklaring. Jag vistades en del på Donnerska institutet på Åbo Akademi, ett specialbibliotek för ockultism och mystik, ett intellektuellt paradis för mig. Även Åbo stadsbibliotek hade mycket sådan litteratur. Men mest läste jag grejer på internet.

Hösten 2009 var, mitt i sin andliga förvirring, en djupt lycklig tid för mig, då jag kände mig mycket levande i min själ och kropp, jag kände mig som ett djur, som om jag blivit ett djur igen, ett vilt djur. Jag kände mig vig och spänstig i kroppen, och levde med den sakta smygande höstkylan på ett sätt som jag föreställde mig att djuren gjorde varje höst. Höstkylan väckte liv i mig på något sätt.

Orsaken till denna levande kreativitet var bl.a. den intellektuella förlösning jag hittat i djurismen, som passade som hand i handske med mitt hemlösa liv som vildman och luffare. Allt stämde liksom överens. Jag började tolka hela kristendomen i djurismens anda, jag hittade djurism överallt i Bibeln, särskilt i Nya Testamentet och Paulus brev. Jag började efterhand översätta olika texter i Bibeln i djurismen anda, till s.k. ”skogsöversättningar” av bibliska texter.

Jag hängde mycket med Åbos hippien och anarkister under hela denna tid, och jag köpte gröna trikåbyxor och lagade mockasiner åt mig av återanvända läderstövlar. Jag ville vara en modern Robin Hood. Jag identifierade mig med honom på något sätt.

Till slut blev jag så levande att jag var rädd att psykiatrin skulle ta mig igen, och flydde till Stockholm. Det var sent på hösten, strax innan snön kom. Jag flydde genom Åbolands skärgård via Åland till Stockholm – utan

pass. Mitt pass hade jag bränt upp hemma i Kyrkslätt sommaren 2008. Jag ville inte tillhöra ”systemet”. På ön Houtskär i Åbolands skärgård råkade jag besöka en begravning i en kyrka, och jag satt i kyrkbänken och grät över den döde, utan att känna honom. Så levande var mitt känsloliv den gången.

Väl framme i Stockholm bosatte jag mig i min hydda i Nackareservatet, och den levande känslan fortsatte. Men vintern kom, och den blev svårare att tåla än jag trodde. Jag gick barfota helt tills första snön kom, vilket förstärkte min känsla av att vara ett vilt djur. Barfotagåendet är en lång tradition hos mig, ända sedan tidig barndom, och jag upprätthåller den än idag. Jag har nästan hela mitt liv gått barfota vår, sommar och höst, med vissa större undantag, som t.ex. då jag arbetade som målare 2000-2003, och under skoldagen på grundskolan.

Strax efter att jag kommit till Stockholm, besökte jag Uppsala för att träffa poeten Mohamed Omar, och konverterade till islam i Uppsala huvud-moské. Jag träffade Omar, men vi växlade bara några ord, det blev inget djupt möte (det var första gången vi möttes fysiskt). Tidigare hade vi haft kontakt med varandra på internet, i förbindelse med vårt manifest för ”Den postnationalistiska nationalromantiken”. Min omvändelse till Islam blev aldrig på allvar, jag var kristen djurist innerst inne under hela den tid jag var muslim, fram till sommaren 2011. Jag tror jag blev muslim till det yttre mer för att jag beundrade muslimernas tidebönsliv, och ville ha en plats att vila på i Stockholms centrum. Man fick nämligen lägga sig på golvet i muslimernas moské under tidebönerna, i all fall gjorde jag det flera gånger utan att någon sade något. Detta var svårare i kristna sammanhang, hade jag erfarit. Jag ville ha en plats att vila på i staden, eftersom jag tyckte det var så tungt att alltid vandra till min hydda i Skarpnäck, och hellre valde att sitta på McDonalds hela natten. Jag kom att göra detta alltmer, med början vintern 2009-2010.

Vintern blev så tuff att jag åkte iväg mot varmare länder, som fripassa-gerare på tåg ända till Serbien.

I Serbien blev jag fängslad för att jag inte hade pass och visum, och i fängelset hade jag en attack av ”andlig förvirring” som jag beskrivit närmare på min blogg, i inlägget ”Något om "sekulär schamanism", att vara medlare mellan naturen och de civiliserade” 1.2.2018. Den gick i korthet ut på att jag träffade några insekter i toaletthallen i den cell med tio andra personer i som jag satt i, (jag satt och gjorde en ”djurisk översättning” av Uppenbarelseboken då) och upplevde dem vara änglar. Jag började kanalisera dessa varelser till de andra i cellen, och en av dem trodde jag var Jesus, för jag sade att jag pratade med änglar (jag sa aldrig att det var insekter jag menade). Till slut trodde jag på det själv, att jag var Jesus.

Jag blev utvisad ur Serbien efter att jag kommit ut ur fängelset, efter många äventyr som jag inte ska beskriva här, och efter nio dagar på psykiatrisk avdelning i Ungern fick jag flyga hem till Helsinfors, hjälpt ekonomiskt av min bror Erik. Jag åkte genast tillbaka till Stockholm, och där stannade jag i några månader, då jag bl.a. grävde en jordhåla i Observatoriekullen vid Stadsbiblioteket, där jag bodde i en månad. Jag fyllde hålan med kristna böcker om lidande och kamp, samt vissa av mina egna handskrifter, bl.a. ett nytt nummer av tidskriften Sela (väldigt psykotiskt), och skriften ”Flisor av Kung Ottokars spira. Av Wilhelm Lagerkrantz”, som var utdrag som jag gjort av poeten och tidskriftsredaktören Carl Forsbergs skrifter, en man jag tyckte borde bli kung.

I april ville jag åka söderut för att möta våren, värmen och solen, jag kunde inte vänta, så mycket älskade jag dessa. Jag hoppade på tåg som fripassagerare, och åkte till Italien. Strax efter jag åkt, fyllde myndigheterna igen min jordhåla med betong. Dom tog inte ut böckerna eller något annat i hålan. Jag förlorade allt jag hade där.

Jag nådde helt till Sicilien med tåg, och luffade tillbaka ganska snart, då jag inte hittade det jag sökt; gemenskap. Den fysiska värmen räckte inte. På tillbakavägen fastnade jag i Milano på en psykiatrisk avdelning för att jag kastat brödsmulor på polisen. Jag rymde, och blev fast igen i Schweitz för att jag inte hade pass. Där satt jag ett par dagar i fängelse, sedan fick jag resa vidare. Jag sjöng i fängelset för att trösta mig.

Med början i fängelset i Serbien började jag fantisera mycket om civilisationens kollaps, att den skulle komma snart, året 2012, och jag var oerhört fascinerad av tanken, som kändes som en befrielse för mig och alla andra vildmänniskor och djur.

Väl hemma i Stockholm blev min Jesus”psykos” starkare, och jag ställde till med kalabalik på Gebers ekoby, där jag befriade hästar genom att välta överända deras eltrådsstaket, samt kastade ut bajs från deras bajskompost och utropade mig till messias i ett brev på bordet i deras källare. Polisen kom, och det blev psykiatrisk tvångsvård igen. Denna gång på Gubbängens psykiatriska avdelning, som jag rymde tre gånger från.

Juni och juli blev tunga, bl.a. för att jag tvångsmedicinerades med obehagliga mediciner som fick mina läppar att vara i kramp hela tiden, samt för att jag fick löss, och hade det i flera månader. Detta fick mig att känna att jag inte passade ihop med naturen, vilket var en plåga rent intellektuellt. Min idealisering av naturen fick sig en törn.

Till slut, i början av augusti, rymde jag till Finland, undan psykvården.

Väl i Finland fortsatte jag samma hemlösa liv i Åbo som tidigare.

**26-åring: Depression och nya luffaräventyr**

I augusti gjorde jag en lång vandring på trettio dagar genom de stora skogarna norr om Åbo. Jag råkade ut för en massa äventyr, men när jag kom hem var jag en annan människa, mer vild, mer naturlig. Skogsvandringen hade förändrat mig, och jag kom att se den som min personliga motsvarighet till Jesus´ 40 dagar i öknen.

I september tog filosofen Mats Barrdunge från Stockholm (en riktig gammal hippie) kontakt med mig, och vi kom på idén att ge ut en bok av mig, bestående av mina bästa blogginlägg. Det blev till boken ”Djurisk teologi. Paradisets återkomst”, som kom ut i femtio exemplar på hösten.

Nu kom jag in i en ofattbart kreativ period med skrivandet, jag kunde skriva upp till tio blogginlägg per dag. Mycket handlade om ekoteologi och djurismen.

Men något i mig gick sönder under den här tiden, och jag fick depression. Det var på sensommaren, i slutet av september då jag bodde i ett litet övergivet skjul nära Kakola-fängelset i Åbo (ett skjul som nu är rivet). En fristad. Men jag började längta efter att dö (var det p.g.a. utanförskapet och den psykiska skörheten, ett psyke sargat av psykiatrin och samhällets kyla?), och tänkte ständigt på hur jag skulle ta mitt liv. Till slut stod jag inte ut längre, och åkte till det ödehus nära Riihimäki 80 km norr om Helsingfors där jag en gång tidigare försökt svälta mig själv ihjäl, hösten 2008. Jag tänkte prova samma strategi som då, självsvält, och tänkte att i detta ödehus skulle jag få vara i fred, men nej, ödehuset var bosatt av en medelålders kvinna, som gav mig 50 euro, vilket blåste bort alla tankar på självmord. Var det denna kärleksakt som blåste liv i mig? Ja, pengarna plus att jag inte kunde göra självmordet på det sätt jag ville.

När jag återvänt till Åbo, fick jag höra att Einar Petander, som studerade i Åbo då som doktorand, hade letat desperat efter mig när jag åkt iväg för att ta mitt liv. Han var rädd att han skulle förlora mig, och visste om mina självmordstankar.

I oktober flyttade jag till min hydda i Stockholm. Där fick jag skabb, och plågades länge av det, innan de hemlösas läkare på Pelarbackens enhet räddade mig med en salva som jag gned in mig med. I slutet av oktober sökte jag lyckan i Uppsala, Einar Petanders hemstad, och bodde olagligt på en stallvind i ett hembygdsmuseum ett stycke utanför staden, där jag samlade på mig en liten boksamling. Jag fann inte lyckan i Uppsala, där var det lika lite gemenskap och värme som annanstans, mina självmordstankar fortsatte. Jag längtade efter att bara gå och gå tills jag stupade, tills jag dog. Men ett stort undantag upplevde jag; i en kyrka var det en ung kvinna som jag satt bredvid, som på något sätt såg hur dåligt jag mådde, och tog mitt huvud i sin famn och smekte mig (det var inte erotiskt alls, bara oerhört lindrande). Det var en sådan anomali att jag baxnar. Något av hippieanden mötte jag där. Något av Ronja Aarnialas ande. Ronja tog sitt liv inte kort efter detta, vilket var ett hårt slag för mig, jag grät när jag fick höra det, och sörjde djupt i flera dagar. Det värkte liksom i mig. En av Nordens bäste andlige krigare hade stupat, kändes det som.

I början av januari 2011 stod jag inte ut längre med vintern i Stockholm, utan jag luffade som fripassagerare på tåg ända tills Spanien. Jag vandrade också en del i Spanien, när jag inte fick åka som fripassagerare på tåg. När jag vandrade, fantiserade jag om att jag skulle ta mig till hippielägret Beneficio i den lilla byn Orgiva nära Granada och ställa till en apokalyps, ett avslöjande av vildmänniskan (apokalyps är det grekiska ordet för avslöjande), och släppa fri alla djur. Jag lyckades också ta mig till Orgiva, efter några månader i Granada, och jag fullföljde långt mina fantasier. I Orgiva bosatte jag mig i ett förfallet islamskt center mitt i byn, som låg i ruiner, och bodde där i en månad eller så. Jag sov också i huvudtipin i hippielägret, och fick gratis middag där en gång om dagen, vilket var allt för litet, och fick mig att leva på sopor och apelsinfallfrukt från apelsinträdgårdarna. Det var kanske den mest äventyrliga månaden i mitt liv, jag var mycket uppe om natten och befriade alla slags djur, kanske sammanlagt några hundra. Till slut blev invånarna i byn så uppretade på mig att jag blev slagen nästan medvetslös av en rom, samt, när jag inte ville sluta, blev jag fasttagen och satt i finkan, åtalad. Jag gissade jag skulle bli dömd till två års fängelse, men åklagaren lade ner åtalet, och jag stack iväg till Granada, med domedagspsykos som jag åsamkat mig genom att möta ett gäng hästar vid en flod, som alla hade sina framben länkade ihop med kedjor, så att dom tvingades hoppa fram. Detta för att de inte skulle rymma. Kedjorna hade skapat skavsår på benen. Detta djurplågeri gjorde mig så förtvivlad, att jag bönföll andevärlden om att domedagen skulle komma, och bestämde mig för att bönfalla den om det genom att skriva ett domedagsdatum på alla väggar jag kom åt, för att närmast tvinga andevärlden att gripa in och avveckla denna ohyggliga civilisation. Väl framme i Granada fördjupades min andliga förvirring, jag skrev mitt domedagsdatum (11.11.2011) överallt, och jag började tro att jag var Jesus efter att det verkade som om jag kunde framkalla jordbävningar, jag hade skrivit på min blogg att jag önskade att det blev kortslutning snart, och några minuter efter blev det en jordbävning i en stad i Spanien några hundratals kilometer borta

Till slut var jag så sjuk att jag inte ville leva längre, och begav mig ut i vildmarken för att aldrig återvända mer. Jag gjorde detta flera gånger, men återvände alltid. Till slut blev jag så mager och svag att jag tiggde och bad mina vänner på Facebook att de skulle rädda mig från Spanien, och Einar Petander flög till sist till Malaga och hämtade mig från Granada, och såg

till att jag fick flyga till Oslo i Norge, där min bror Erik tog emot mig. Det var i maj. Väl framme i Stockholm fortsatte mina konstigheter, och jag skrev domedagsdatum överallt på väggar, vilket ledde till en ny psykiatrisk tvångsvårdsperiod, efter att jag klottat överallt på St.Clara kyrkas väggar, samt klätt mig ut till Jesus, med vitt lakan över mig med hål i för huvudet. Först kom jag till St. Görans psykakut, sedan sändes jag till Finland, till Kuppis psykiatriska avdelning.

På Kuppis var jag tre månader, fram till augusti. Under vistelsen där besökte jag ofta min gamla studiekamrat vid teologiska fakulteten i Åbo, Peter, och rökte cannabis tillsammans med honom, vilket bara förvärrade mina andliga förvirringstillstånd. Jag fick bl.a. en helvetes”psykos”, där jag trodde mig ha kommit till det eviga helvetet, hjälplöst förlorad. Detta förebådade min andra helvetes”psykos” senare det året. Men när jag rökte cannabis hos min andra studiekamrat vid TF, Olle, fick jag en snabb, svag och dimmig Jesusvision som övertygade mig om att jag inte var Jesus. Den andliga förvirringsattacken tog slut där, och har aldrig kommit tillbaka sedan dess. Märkligt, detta passar inte in på cannabismotståndarnas teser att cannabis alltid är farligt och bara är destruktivt. Jag blev faktiskt av med ett av mina starkaste andliga förvirringstillstånd genom den. Men det kändes som om det var i misstag.

**27-åring: Min ångestperiod, min helvetespsykos och vägen ut ur den**

I början av september 2011 blev jag utskriven från Kuppis psykatriska avdelning, och bodde en tid hos Peter. Jag fortsatte röka cannabis (sammanlagt ett par gånger om dagen i en månad), och även tobak (tobaken gav mig kontakt med Jesus, upplevde jag, hjälpte mig att be). Till slut insåg jag faran med ett gryende cannabismissbruk och flydde till Stockholm, även p.g.a. ett starkt illamående av tobaksrökning, en slags mild tobaksförgiftning. Innan jag flydde, sydde Peters flickvän en sadhudräkt till mig, som jag klädde mig i under de kommande månaderna, för att hedra Sadhu Sundar Singh, ja jag ville likna honom, bli en västerländsk sadhu* själv. I Åbo mötte jag fotografen Titti Spaltro, en kvinna som jag mött i Stockholm våren 2011, och som jag nu inledde en relation med. Jag var inte förälskad (1), bara lite förtjust, men hon blev förälskad efter hand, och vi hånglade. Det kändes som om vi var själsfränder. Titti var f.d. buddhist, bokmal, hippietjej och andlig sökare av nyandlig sort, och även poet precis som jag (jag uppskattar mycket hennes fina, spröda och romantiska poesi). Hon är också en skicklig professionell fotograf. Hon har gett mig mycket och hjälpt mig mycket sedan denna tid.

Den hösten sov jag mycket hos Titti, och jag började inse hur fel jag tagit i min domedags”psykos”, och fick en ångest som kändes kronisk, det kändes som om jag aldrig skulle få bort den. Jag började fantisera om allt hemskt som kunde hända mig, tortyr, olyckor, svår sjukdom och helvete efter döden. Jag tänkte nästan bara på sådant efter hand. Jag nästan drogs till sådant, jag ville utmana mig själv med sådant, testa mig liksom. Jag tyckte inte jag var värd annat. Titti försökte hjälpa mig, men det hjälpte inte. Till slut blev jag så rädd för helvetet, att jag bestämde mig för att bli en normal människa och börja i vanligt jobb (jag trodde det skulle sona mina synder). Jag åkte tillbaka till Finland med Einar Petander, och jag satt många dagar med honom i Åbo när han läste böcker som doktorand i religionsvetenskap, jag satt på golvet bredvid och läste. Jag kom över en bok i Einars hylla om nära döden-upplevelser, och när jag läste om den ateistiske konstprofessorn Howard Storms helvetiska nära döden-upplevelse, blev det för mycket för mig (jag hade också nyss läst om fruktansvärd tortyr i en annan av Einars böcker), och jag föll ner i den psykiska avgrunden. Jag blev skrämd till vettet av Storms upplevelse, och identifierade mig med honom. Det eviga helvetet kändes så verkligt plötsligt. Och jag upplevde mig ha kommit till detta helvete, det var som om min värld dog, och

namnlösa psykiska plågor tog vid, som alla bottnade i insikten om att jag gjort den oförlåtliga synden som Bibeln talar om, och var evigt fördömd. Alla synder jag gjort, ja även sådant som inte jag anser som synd idag, men som mina föräldrar anser som synd (som att befria djur), förstorades till väldiga dimensioner. Detta hände i slutet av november 2011. Jag trodde att min enda räddning var att omvända mig till mina föräldrars religion (om det fanns någon räddning alls, tänkte jag), och åkte genast hem till dem. Där hemma blev det bönemöte och rop till Gud om frälsning, jag omvände mig till Smiths Vänners religion så radikalt jag bara kunde. Men det hjälpte mig inte. Jag upplevde mig evigt fördömd ändå, och spenderade fyrtio dagar med att klaga över mitt fördömda tillstånd. I början sade jag hela tiden ”Nej, nej, nej, nej”, jag ville vrida tillbaka tiden, jag ville gå tillbaka. Jag gick ständigt till min mor och klagade, sade att jag gjort den oförlåtliga synden, men mor sade alltid att det inte var sant. Till slut sade hon bestämt att detta var förbjudna tankar för mig att tänka. Jag hade sådana plågor att jag ibland sökte lindring genom att ligga på golvet och vrida mig, eller gå runt och runt i ring genom köket och vardagsrummet, i timtal. Jag kände att jag inte kunde vila någonstans, kunde inte fly helvetet.

Efter fyrtio dagars plågor, där jag inte bara trodde att jag var fördömd, utan även på allvar trodde jag var Antikrist själv, bestämde jag mig för att kravla upp ur helvetet, med en sista yttersta ansträngning, och jag bestämde mig för att jag blivit ”frälst” 2.1.2012. Jag gjorde radikalt upp med mitt förflutna, och brände upp en stor bunt av mina skrifter, som jag printat ut för några år sedan. Jag brände också upp/kastade en stor del av mitt gamla kristna bibliotek på vinden av mina föräldrars gamla hus, ett bibliotek som bestod av ca 2000 böcker, många mycket gamla. Jag trodde att detta skulle frälsa mig. Detta gjorde jag i yttersta desperation. Jag brände upp mitt bibliotek även p.g.a. att mina föräldrar ville det, det var inte bara inte jag som ville det. De trodde ju att böckerna hade fördärvat min själ, vilket jag kom till tro på. Men det var jag som tog initiativet. Jag skäms över detta idag. Dock, böckerna hade börjat mögla lite grann.

Allt detta lindrade efterhand mina plågor (trodde jag), och sakta försvann den andliga förvirringen, bl.a. genom naturliga läkeprocesser, och genom att jag återvann min tro på universalismen, läran om allas slutliga frälsning. Det var särskilt min upptäckt av en bok som jag räddat bland de böcker jag kastade i soporna; E.J. Ekmans bok ”Evangelii fullhet och de eviga straffen” från 1903, som fick mig att åter tro på denna lära, och att den gällde för mig, och jag fördjupade mig i den alltmera, den kändes som den rätta medicinen mot min helvetes”psykos” – att inse hur barbarisk och vidrig läran om det eviga helvetet var.

En av mina bröder hade också haft en psykisk kollaps, en månad före mig, och sökt tröst hos mina föräldrar. Han menade att hans plågor var värre än mina. Han bodde hemma hos mina föräldrar hela det halvår jag bodde där. När våren kom, var det som om livet sakta kom tillbaka i våra bådas själar, och vi samtalade och umgicks mycket. Till slut begav sig min bror på luffen, hemlös och utan pengar, och han var borta en månad eller så. Till slut återvände han med en annan iransk man med multipel skleros, för att gå på en hippiefest i skogen nära Kyrkslätt (vid Meiko-sjön), och jag hängde på, rymde från allt, fast min syster Inger, som också bodde hemma då, inte ville det (mina föräldrar var borta då). Jag hade också en öppenvård som jag gick till (jag hade nästan genast börjat äta antipsykotika när jag fick min helvetes”psykos”), och jag lämnade den och allt annat, för att bli luffare och hemlös i Helsingfors, precis som min bror. Vi sov ömsom hos mannen med multipel skleros och ömsom hos min brors skolkamrat från gymnasiet, båda i Helsingfors, och hos skolkamraten rökte vi cannabis två gånger, i stor mängd, vilket gjorde mig andligt förvirrad – igen. Jag blev så dålig att jag återvände hem till Inger i förvirrat tillstånd, och försökte kravla mig upp ur förvirringstillståndet igen. Jag tog kontakt

med öppenvården igen, och de försökte hjälpa mig. När jag till slut började tro att jag var Antikrist igen, kände jag att det gått för långt, och jag lade in mig själv på Jorv psykiatriska avdelning, frivilligt, där jag fick vara i fyra dagar.

I augusti blev jag utslängd hemifrån eftersom jag hade lovat att äta kött, som en av betingelserna för att få vara hemma hos mina föräldrar, men jag omvände mig till vegetarianismen genom kontakt på internet med den kristne sekten Universal Life, och deras profetissa Gabriele Witteks skrifter. Det fanns ett starkt djurrättspatos i rörelsen, och en ekologisk ådra, en New Age-aktig liberalism och en kristen universalism (tro på allas slutliga frälsning) som fick mig att känna att allt stämde överens med min åskådning, och jag blev deras anhängare för en kort tid. Jag flyttade nu till Peter i Åbo.

* En sadhu är en indisk helig man och asket (det finns även kvinnliga sådana), som lever som hemlös och barfota vandrare, och lever på allmosor.

(1) Jag har alltsedan 2006 inte kunnat bli förälskad, på tolv år, vilket jag tror kommer av mina mediciner, som jag upplever har dödat min förmåga att bli förälskad. En slags kemisk lobotomi.

**28-åring: Min sista attack av andlig förvirring och min tillfrisknande från den**

Hos Peter i Åbo fortsatte det andligt förvirrade tillståndet, inte så starkt, men dock. Jag slutade ta mina mediciner, och upplevde ett ständigt rus p.g.a. det. Jag satt mycket och mediterade, och upplevde Guds närvaro så konkret att jag aldrig någonsin dittills upplevt det så konkret. Jag kunde nästan känna Guds ljus lysa mot mig när jag satt och mediterade. Jag var hög hela tiden, och kände en väldig renhet och friskhet i mig, en klarhet, som syntes i mitt ansikte.

Titti kom på besök från Stockholm, och vi hängde mycket i Åbo tillsammans.

En gång åt jag för mycket smörgåstårta (trodde jag), och fick strax därefter en magsjuka som kändes som om maten inte ville smälta i magen, utan fastnade. Det blev som en hård klump i magen. Detta pågick i över en månad. Från 29 september till mitten av november. Jag tolkade det först som om jag ätit av satans mat (värsta lyxmaten), och att min mage varit så känslig att den inte tålde sådan mat. Jag plågades starkt, det var den värsta fysiska sjukdom jag någonsin upplevt, tyckte jag. Senare har jag tänkt om det kan ha varit en biverkning av att jag slutat brått med medicinerna, ja att det rentav kan ha varit psykofysiskt.

Jag var vid denna tid kristen, men av en radikal sort, en nästan radikalpietistisk sort. Dock en anarkoprimitivist. En hel del av mina föräldrars religion släpade dock med, och detta gjorde att jag i andlig renhetsiver rev sönder en bild av några nakna kvinnor som ett kristet hippiekollektiv hade på toan. Bilden var inte menad att vara pornografisk, den var ”snäll”, men detta retade upp kollektivet, och de diskuterade om de skulle ge mig portförbud. När jag berättade vad som hänt för Peter, fick jag ett ultimatum, antingen började jag äta mina mediciner, eller så fick jag gå. Jag valde det senare, och bosatte mig i samma skjul vid Kakola som jag bott i förr, men jagades dock bort därifrån av väktare om natten. Man fick inte sova där. Jag sökte min tillflykt till det kristna hippiekollektivet, och fick sova där. Jag klagade ständigt över min magsjuka, och började fasta, för att läka mig.

Den 29 november flyttade jag till Stockholm, och bosatte mig hos Titti. Där fördjupades mitt andliga förvirringstillstånd, och jag började tro att Jesus skulle komma tillbaka den 11.11.2012, p.g.a. att jag ändrat talet 2011 till 2012 på St. Claras kyrkovägg (klottret fanns kvar vid det här laget). Jag tänkte att jag gav andevärlden en ny chans. Jag gick omkring och skrev ”Joh. ev. 12:32 = lilla Bibeln” på olika väggar och dörrar, bl.a. på islamiska moskéns dörr vid Björns trädgård. Jag trodde detta var det viktigaste som fanns att predika, att Jesus skulle komma tillbaka och att alla skulle bli frälsta då. Jag tolkade Jesu återkomst på mitt privata sätt, som Babylons fall och naturens återkomst, naturbarnets återkomst, inte som de kristna fundamentalisternas Jesus’ återkomst.

Till slut var jag så säker på att Jesus skulle komma tillbaka den 11.11.2012 att jag predikade det på gatorna. Jag ropade på gator ”Jesus kommer tillbaka, mayakalendern tar slut!”, och gick t.o.m. in i en McDonalds och ropade detta där. Min Jesus’ återkomst var samma som New Age-anhängarnas nya tidsålder, som de trodde skulle börja när mayakalendern tog slut. Jag bara inte orkade vänta tills den 21.12.2012, deras datum. Jag trodde att senast då skulle det hända något stort. Men jag ville att det skulle hända fortare.

Jag var fortfarande ekoteolog, och trodde fortfarande på att Jesus’ återkomst var paradismänniskans återkomst, naturmänniskans återkomst, och att jag kunde spela en central roll i detta skeende. Det gick så långt att jag skrev ett brev till kungen av Sverige på min blogg, där jag presenterade mig som en general i det andliga kriget i Stockholm. Jag ville i brevet överräcka honom en liten skrift jag hade författat, en skrift om universalismen, kallad ”Guds medlidande”, men hann aldrig detta innan jag blev tvångsvårdad på St. Görans psykakut. Detta hände så att jag började tro att min magsjuka var ett tecken på att jag snart skulle förvandlas till en andevarelse, som sedan skulle vara ett tecken på hela naturens och mänsklighetens snara uppståndelse till andlig existens. Jag trodde att min mage inte ville ta emot mera mat, eftersom den förberedde sig på detta stora skeende. Och till slut trodde jag att änglar skulle komma och hämta mig, och skrev detta ut på bloggen. En av mina vänner trodde detta betydde att jag skulle dö, och fick mig tvångsvårdad.

Jag skickades efterhand till Finland, till Jorvs psykiatriska avdelning, där jag fick vara ca tre månader. I början fick jag självmordstankar, så tungt var det att vara i fångenskap, men efter hand lättade trycket, särskilt genom att jag varje dag fick vara på internet en timme, avdelningen hade en bokningsbar dator med internetuppkoppling. Faktiskt, aldrig har jag haft det så lätt på en psykiatrisk avdelning som denna gång. Jag tror det var eftersom jag började bli så van, bl.a. med medicinerna. Jag fick också för första gången undervisning om ”psykos”, s.k. ”psykoedukation”. Jag gillade detta, det var ett framsteg inom vården, och hjälpte mig mycket, särskilt att det kom en annan ”psykospatient” utifrån, en som återhämtat sig, och berättade om sin sjukdom, en s.k. ”erfarenhetsspecialist”.

Jag hade på avdelningen en vana att prata för mig själv, ”kanalisera Gud”, som fortsatte ett halvt år framåt. Jag trodde på allvar att Gud talade genom mig i dessa kanaliseringar. Det var efterdyningarna av mitt andliga förvirringstillstånd.

I början av mars fick jag flytta till ett boende för mentalpatienter i Veikkola, strax norr om Kyrkslätt. Detta var helt avgörande för att denna attack av andlig förvirring blev den sista jag haft, och att jag inte haft andliga förvirringstillstånd sedan dess på fem år. Jag trivdes väldigt bra på detta boende, jag bodde där med fem, sex andra, med en vårdare, Elina, som tog hand om oss. Jag tyckte mycket om henne, hon var en varm och vänlig själ. En av de som bodde där blev min gode vän, Riikka. Sakta tog jag mig tillbaka till det vanliga livet, och fick goda rutiner och uppgifter. I början var jag väldigt trött hela tiden, psykiskt, och låg mest på soffan och

vilade. Jag hade inte lust att göra något, inte läsa, inte skriva. Tvångsvården och de starka medicinerna (20 mg Zyprexa + en liten dos Risperdal) gjorde sitt. Men livslusten vaknade mer och mer.

**29-åring: Mitt insteg i det vanliga livet**

Hösten 2013 började jag på en utbildningslinje för mentalpatienter på Omnia yrkesskola i Esbo, en utbildning som skulle hjälpa oss att komma in i samhället igen, rehabilitera oss. Den var på ett år, och var ett stöd för mig i återhämtningen. Jag började leva ett nästan helt vanligt liv, ha bostad, gå i skola, laga mat osv. Jag tyckte visserligen det var lite tungt med skolan, och såg inte fram emot varje ny skoldag, ville helst bara slappa på soffan, men jag ville samtidigt bevisa för mina närmaste att jag återhämtat mig från sjukdomen, vilket gjorde att jag fortsatte. Jag klarade mig bra på skolan, fick t.o.m. stipendium på 100 euro när skolan slutade. Jag tog också några kurser på Eiras vuxengymnasium i Helsingfors, en historiekurs, en engelskakurs och en filosofikurs. Jag fick högsta betyg i historiekursen, fast undervisningsspråket var finska. Allt detta gav mig självförtroende.

Under denna utbildning var jag i mitt inre liv besatt av universalismen, tanken att alla kommer att bli frälsta, att allt ska bli bra till slut. Jag samlade universalistiska citat från internet och universalistiska böcker, och skrev ner dem på små papperslappar, som numera finns på Åbo Akademis handskriftsavdelning. Det blev en stor hög till sist, jag förvånades över att universalismen varit så vanlig i den kristna kyrkan och även i andra religioner. Jag började också skriva rent dessa citat i en bok på dator, som hette ”Tankar om allas frälsning, samlade och översatta av Lars Larsen”. Denna bok hann inte bli fullbordad innan jag blev ateist hösten 2014. Universalismen var liksom löftet om att jag skulle återställas helt från den psykiska härva jag hamnat i, ja det var liksom mitt enda hopp, jag trodde inte jag skulle bli slutligen frälst om inte alla blev det. Denna lära blev mitt andningshål, min säkerhetsventil, och var också en av huvudorsakerna till att jag vågade bli ateist hösten 2014, man vågar inte detta lätt med de förtäckta hot om evigt helvete som jag vuxit upp med. Universalismen var ett logiskt steg mot ateismen, en liberal religion som stämde mer överens med förnuftet än mina föräldrars religion.

Under denna period kämpade jag svårt med tvångstankar, den första och sista gången jag haft sådana. Det var fruktansvärda, hädande tankar som tvingade sig på mig medan jag var ute och joggade och promenerade om kvällarna. Dom kom alltid lättast då, det var som om joggningen och vägen påminde mig om dessa tankar, eftersom jag tänkt dem först och mest där. Det var ett verkligt lidande. Till slut började jag ständigt säga ”Allt ska bli bra till sist” till mig själv, ”Allt ska bli gott igen” och liknande universalistiska utsagor. Jag viskade och sade detta till mig själv både här och där i vardagen, jag försökte liksom trösta mig själv. Det blev till slut neurotiskt. Jag kunde liksom aldrig riktigt övertyga mig om detta, så jag kände att jag måste säga det igen och igen för att trösta mig och få hopp. När jag blev ateist insåg jag att detta inte behövdes, eftersom lidandet för varje individ upphör för evigt i döden. Det tolkade jag som en slags frälsning för alla, ändå, trots att det inte blev något evigt liv i himlen.

Men vad var det då som utlöste min ateism? Det får ni läsa i nästa avsnitt.

**30-åring: Min gryende ateism och min yrkesutbildning och praktik som städare**

I augusti 2014 började jag på en yrkesutbildning på yrkesskolan ”Keskuspuiston ammattiopisto” i Helsingfors, som utbildade folk med olika handikapp till en rad olika yrken. Jag valde städarlinjen, eftersom jag inte ansåg mig kapabel att utbildas till svårare yrken. Städaryrket var det lättaste yrket jag kunde hitta, och detta även på en skola som tog in personer med diverse handikapp. Mitt handikapp var psykiskt, men det godkändes också.

Att jag gjorde detta, var för att bevisa att jag var frisk. Jag ville en gång för alla bli frisk från min s.k. ”schizofreni”, och detta kändes som vägen jag skulle gå för att nå dit. Bli en normal människa.

Kanske en månad in i utbildningen, hände det något svårt. Jag fick plötsligt en stark känsla av smutsighet och skam i mitt huvud, märkbart särskilt i ögonen. En känsla som bet sig fast, och som aldrig har lämnat mig sedan dess, fast den har blivit svagare efterhand. Den har dock planat ut, och blir inte bättre längre. Den har tydligen kommit för att stanna, och jag har idag (2018) tappat hoppet om att någonsin bli fri från den.

I början trodde jag den skulle gå över, och hoppades hela tiden på det. När det blev lite bättre, vilket det blev ibland, hoppades jag genast att ”nu, nu går det bort”! Men det gick inte bort. Jag trodde i början att detta var ett straff för att jag varit för mycket på internet under sommaren, jag var nämligen inte säker på att det var moraliskt att vara mycket på internet (mina föräldrar gillar inte internet), och särskilt inte att kolla på kollapsnyheter och Peak Oil*(oljetopps)-nyheter. Det var särskilt det senare som jag sysslat mycket med under sommaren, det var min första djupare introduktion till Peak Oil, och jag kände en hemlig fascination för detta ämne, och hoppades att det skulle leda till kollapsen av den civilisation jag fortfarande hatade och som jag upplevde att förstörde naturen. Jag började tro svagt att det var ondska att hoppas på civilisationens kollaps, och att jag nu kände skam och smutsighet över detta. Jag tolkade också det som ett tecken på att jag var fördömd, och försökte än mer trösta mig med universalismen. Men när detta inte fungerade, grep jag efter mitt sista halmstrå, som skulle rädda mig från fördömelsen: ateismen. Att allt jag trott på helt enkelt var bullshit. Jag började hoppas på att ateismen var sann, så att jag slapp hela skiten med fördömelsen och kristendomens moralism. Det började med att jag började undra om inte evolutionsläran var sann, en lära som jag ofta tvivlat på intill då. Jag läste en massa om det på nätet, och det blev som en uppenbarelse för mig; Gud har inte skapat jorden och djuren, de har kommit till av sig själv genom evolution. Jag läste mycket vid denna tid på Veikkolas biblioteks dator som hade internetuppkoppling. Det var där min ateism föddes. Gud passade inte med evolutionen. Sedan började jag låna ateistiska klassiker som den brittiske etologen och evolutionsbiologen Richard Dawkins´ bok ”Illusionen om Gud” och fysikprofessorn Victor J. Stengers bok ”God – the failed hypothesis”. Den sista var särskilt fascinerande och kristallklar för mig.

Det var inte tungt för mig att förkasta allt jag tidigare tänkt. Ateismen var dessutom inte helt ny för mig, jag hade haft tidigare ateistiska perioder, bl.a. 2006-2007 och 2009. År 2004 hade jag även en kort agnostisk period. Men min ateism den gången var inte grundmurad, jag hade inte läst ateistisk litteratur, min ateism var ytlig och mer grundad på en känsla av guds frånvaro och på en panteistisk världsuppfattning, där naturen var min gud. Nu läste jag all ateistisk litteratur jag kom över, bl..a. ”Handbok för ateister” av Michel Onfray”, ”Du store Gud? Hur religionen förgiftar allt” av Christopher Hitchens och ”Ateism. En kort introduktion” av Julian Baggini. Alla ateistiska böcker jag nämnt skrevs i början av 2000-talet.

Det var en intellektuell befrielse att bli ateist, jag hittade den sista och yttersta trösten mot helvetesfruktan. I mitt universalistiska universum fanns helvetet, det var bara inte evigt. Jag trodde jag skulle hamna i helvetet, men trodde att jag liksom i en skärseld skulle renas och efter långa tider stiga upp mot högre höjder. Nu föll den sista resten av helvetesfruktan bort från mitt vakna medvetande (i mina drömmar fortsätter den), och om jag ska vara riktigt ärlig, så var helvetesrädslan den allt genomträngande orsaken till min ateism, min helvetes"psykos" liksom spökade i bakgrunden, och drev mig att söka tröst i ateismen. Ja, jag var liksom hela tiden övertygad om att jag, om det fanns ett liv efter döden och en Gud, skulle hamna i helvetet. Bl.a. min smutsighetskänsla var något som fick mig att känna så. Jag undrar om jag alls hade blivit ateist utan min smutsighetskänsla.

Sakta löstes också min rädsla för min tidigare anarkoprimitivism upp; nu när jag inte behövde frukta helvetet kände jag mig mer fri att ta upp odlandet av radikal ekofilosofi, detta ämne som, p.g.a. att det drivit mig till galenskap, varit tabu för mig i lång tid nu. Men jag hade stunder då jag kände att nu, nu måste jag snabbt styra om och gå en annan väg, om jag beträder anarkoprimitivismens väg kommer det att leda till en ny attack av andlig förvirring. Men fem år har gått sedan min senaste attack, och ingen ny har kommit. Däremot har jag tillåtit mig att tänka fritt, utan rädsla, och funnit att detta är den snaraste vägen till sanningen, till kontakt med verkligheten. Ack så mången själ som låtit helvetesfruktan och fruktan för galenskap skrämma sig bort från sanningen!

Min första kontakt med anarkoprimitivismen under denna period var min vän teologen Jonas Lundströms bok "En förtryckares frihetliga fantasier" (Vulkan 2014), som jag slukade begärligt (jag läste senare om den). Jonas har aldrig erkänt sig vara anarkoprimitivist, men hans åsikter lutar mot det, han kallar det istället postciviliserad anarki. Han var också ateist vid det här laget..

Våren 2015 började jag praktisera som städare på ett högstadium i Helsingfors (Botby), och upplevde att jag ville fortsätta städa resten av mitt liv. Titti och mina närmaste vänner i Åbo (bl.a. Einar) skakade på huvudet, de tyckte att jag inte skulle kasta bort mina intellektuella förmågor, jag borde studera istället, tyckte de.

* Peak Oil innebär tiden då oljeproduktionen nått en maximal nivå som aldrig kan överträffas mer, varefter den långtsamt börjar sina. Enligt många är vi redan i Peak Oil när det gäller konventionell råolja.

**31-åring: Min väg från boendet i Veikkola till Stockholm**

Sommaren 2015 flyttade jag från Veikkola till ett mindre kollektivboende för mentalpatienter i Mattby, Esbo, där jag bodde med tre andra. Detta var ett steg mot självständighet, och jag försökte visa världen att jag minsann kunde klara mig själv. En vårdare besökte oss ibland, annars fick vi klara oss själva. Jag gillade detta.

Under den tid som kom började jag blogga igen, i augusti 2015, med bloggen "För naturens skull" (www.universalist.blogg.se), där mitt ekofilosofiska tänkande fördjupades alltmer, i anarkoprimitivistisk anda. Men även nya ingredienser tillkom; genom mitt myckna internetsurfande kom jag i kontakt med världens kanske mest kända "doomer", Guy McPherson, och hans åsikter om "Near-Term Human Extinction", att mänskligheten skulle komma att dö ut inom ett tiotal år p.g.a. skenande klimatförändringar. Han är den mest radikala på denna front, och få andra följer hans radikala förutsägelser, allra minst vetenskapsmännen (han är själv ateistisk vetenskapsman, professor emeritus). Men han har gett upphov till en hel rörelse, som samlas på Facebook och runt hans blogg

”Nature bats last”. Mötet med honom och hans åsikter förändrade min världsbild, så starkt kändes det. Plötsligt tappade jag liksom hoppet om mänsklighetens överlevnad, även om jag aldrig köpte McPhersons radikala förutsägelser om att vi har tio år kvar. För mig kändes det mer som om vi hade högst hundra år kvar, vilket även en sådan vetenskapsguru som Stephen Hawking har förutsagt.

Men underligt nog kände jag ingen sorg över detta förlorade hopp. Var det för att jag blivit så illa behandlad av civilisationen att jag tyckte att allt som kunde ta kål på den gav mig hopp? Jag vet inte, och vet än idag inte varför jag inte sörjer över dessa framtidsutsikter. En annan förklaring är att min far alltid har längtat efter Jesu återkomst och domedagen, och planterat en sådan längtan i sina barn, och att jag fortfarande bär på en sådan längtan, men nu i sekulär klädnad, i form av miljöns ”domedag”. Jag hade ju också profeterat så mycket om domedagen i mina andliga förvirringstillstånd, och nu fick jag äntligen bevis på att det kommer en verklig domedag, bara en helt annorlunda än den jag ofta tänkt på, nämligen en där alla går under och ingen blir frälsta och ingen Jesus synes till. Det är en möjlig förklaring, men mitt psyke är en gåta för mig. Men det känns som om vissa saker är så stora att man inte får ett grepp om dem, och därför inte kan sörja. Våren 2016 kom jag att gråta på en begravning, så jag hade inte förlorat min förmåga att sörja helt, dock hade jag innan dess inte gråtit på tre och ett halvt år, mycket p.g.a. mina mediciner, som skadar själen.

Efter hand började min flickvän Titti Spaltro (som jag gjort slut med då, men inte blivit fiende till), ta kontakt med mig mer och mer, och hon besökte mig med jämna mellanrum i Mattby. Vi var först bara vänner, men blev efterhand ihop igen. Det var för starka band mellan oss. Hon var kär i mig fortfarande. Men vi hade så mycket gemensamt att jag tänkte att jag satsade på henne, och den trygghet som hon kunde ge mig. Det kom sedan att visa sig vara ett bra beslut, då jag fick börja ett nytt liv i Stockholm boende hos henne, våren 2016.

När jag fullföljt mina studier till städare hösten 2015, med goda betyg, fick jag inte fortsätta jobba på skolan i Botby. Detta gjorde att jag istället började jobba som städare i mina föräldrars lilla privata familjefirma. Detta varade dock inte länge, jag sade upp mig när vintern kom, som förberedelse för flytt till Stockholm.

Jag gick två kurser hösten och vintern 2015, en omställningskurs på Åland, ledd av Pella Thiel och en annan. Detta ledde mig till att gå en perma-kulturkurs* i Stockholm vintern 2015-2016, ledd av Maria Svennbeck. Detta var ett insteg i Stockholm igen, som ledde till att jag började åka över för att besöka Titti, med jämna mellanrum. Hon besökte även mig i Mattby. När vi var i Stockholm, sov vi varannan natt i min lilla hydda i Nackareservatet, det kändes som om jag återknöt till min historia.

Jag fick på senhösten känslan av att jag ville återgå till mitt hemlösa liv som skogsboende, och köpte tält och vintersovsäck, och började sova då och då i en stor skog i Esbo. Jag ville förbereda mig för utelivet, fast jag ännu hade lägenhet. En annan mentalpatient skakade på huvudet åt detta.

I december gjorde jag och Titti en pilgrimsvandring från Kyrkslätt till Salo i Finland, och det gav mersmak, och fick oss att planera en vandring nästa sommar.

Våren 2015 flyttade jag till Stockholm för att bo hos Titti och i min lilla hydda i Nackareservatet. Jag avslutade min öppenvårdskontakt i Mattby psykiatriska öppenvård, med tanken att söka psykiatrisk öppenvård i Stockholm istället, på Pelarbackens enhet för hemlösa, där det fanns en psykiatriker.

Sedan, i slutet av maj samma vår, begav jag och Titti oss på en lång, över tre månader lång vandring mellan södra Sveriges ekobyar, för att göra ett filmprojekt om dessa ekobyar. Titti hade köpt en begagnad filmkamera av Peter i Åbo. Den vandringen gjorde något med mig, rotade mig i materien på något sätt. Jag tror den var viktig för mitt tillfrisknande. Under vandringen hade jag fortfarande uppfattningen att jag inte var värd att leva p.g.a. överbefolkningsproblemet, något jag börjat tro i mötet med McPherson, men desto mer jag insåg att jag kunde vara till nytta i världen, inte minst med min blogg, desto mer försvann denna tro. Nu (2018) är den helt borta. Den har sakta försvunnit, jag har kravlat mig ur den genom att göra gott och förfina mitt intellekt genom läsning och skrivande.

Vandringens höjdpunkt var besöket i Holma skogsträdgård i Höör, Skåne, som var en bekräftelse på en tanke jag länge omhuldat, att mänsklighetens räddning kan bestå i att vi gör om åkrarna till skogar, inte minst skogsträdgårdar. Det var det som blivit min passion, och fortfarande är det, att vara med och rädda mänskligheten från den utrotning som McPherson förutsade skulle komma. Jag hade trots allt inte gett upp hoppet, när det kom till kritan.

* Permakultur är ett ekologiskt, hållbart sätt att förhålla sig till tillvaron, ofta applicerad på odling, där man försöker lära sig av naturen och samarbeta med naturen. Skogsträdgårdsodling är ett exempel på permakultur.

**32-åring: Mitt nya liv i Stockholm**

Nu började ett helt nytt liv för mig, som Tittis ”sambo” (jag var dock officiellt hemlös, bodde inte hos henne officiellt). Och en relativt lycklig och stabil tid började, som har fortsatt i två år nu. Titti har räddat mig från det hemlösa livet flera gånger, och nu var det att bo med henne en slags mellanväg mellan civilisationen och vildmanlivet. Jag fick satsa på det jag älskade; att läsa och skriva. Jag skrev och läste mig till intellektuell klarhet, och min blogg blomstrade. Jag och Titti började också gå på Romantiska Förbundets poesiuppläsningar på Hornstull, och poesin vaknade i mig, jag började skriva dikter igen.

Journalisten David Jonstad blev min stora kärlek i litteraturen sedan denna tid. Jag har sedan dess slukat alla hans tre böcker, ”Vår beskärda del. En lösning på klimatkrisen” (2009), ”Kollaps. Livet vid civilisationens slut” (2012) (denna har jag läst två gånger) och ”Jordad. Enklare liv i kollapsens skugga” (2016). Det var lättillgänglig, mild anarkoprimitivism och radikal civilisationskritik på en kristallklar, enkel prosa, oberörd av de litterära modena.

Jag började också alltmer forska i klimatförändringarna och Peak Oil, dessa två teman har varit grundstommen i min ekofilosofi alltsedan jag började blogga igen. Jag började mer och mer följa arktiska issmältningsnyheter på Sam Caranas blogg ”Arctic News” (jag började läsa denna ända sedan jag upptäckte McPherson), och senare genom norrmannen Torstein Viddals Facebookgrupp ”Arctic Sea Ice”. Detta blev väldigt viktigt för mig, för det gav mig en jordad känsla av vad som höll på att ske med klimatet, så att jag inte bara slängdes hit och dit av alla förutsägelser om klimatet i framtiden. Med tanke på issmältningsnyheterna började det kännas realistiskt att vi bara hade hundra år kvar som art, men McPhersons förutsägelser kändes konstiga. Jag kom att betrakta den arktiska isen som

klimatets akilleshäl, planetens luftkonditionering nummer ett. Och jag kom att se metanutsläppshotet i Arktis som reellt.

I och med samboskapet med Titti, nådde mitt inre och yttre liv en stabilitet som gav mig en grundtrygghet i tillvaron. Visserligen var inte allt rosenrött, vi grälade med jämna mellanrum, och gör det ännu (2018), men det var ett billigt pris att betala för psykisk hälsa och stabilitet.

På hösten samlade jag mina tidigaste bloggtexter från bloggen ”För naturens skull” till en bok, som jag kallade ”Åter till det vilda. En uppgörelse med civilisationen”. Det var mitt första egentliga ekofilosofiska verk, och fick mig att börja kalla mig ekofilosof på min blogg. Jag lade efterhand ut den på Anarkistiska Biblioteket, Academia.edu och Internet Archive som e-böcker.

Fram till mars 2017 sov jag och Titti varannan natt i min hydda. Men i mars började jag studera på vuxengymnasiet Komvux på ABF-huset. Jag drömde då om att börja studera naturgeografi vid Stockholms Universitet, och specialisera mig på miljö- och hållbarhetsfrågor. Vägen dit skulle bli lång, den gick genom vuxengymnasiet, som jag måste genom, i alla fall delvis, om jag skulle vilja söka in på universitetet. Det gick inte i Stockholm att göra som jag gjort i Finland, att komma in på beläsenhet och rekommendationsbrev.

Min första kurs på gymnasiet var naturkunskap, som jag läste för min lärare Connie. Jag började med det för mig mest intressanta. Men jag blev besviken över hur lite som handlade om hållbarhetsfrågor som klimatet.

I slutet av april bevistade jag och Titti en klimatdemonstration, som vi arbetat mycket för med att dela ut flyers och sätta upp affischer (via Greenpeace som vi varit med i som volontärer sedan senaste höst). Demonstrationen, där jag själv var utklädd till isbjörn, var en mäktig upplevelse för mig, där jag grät en hel del. Jag kunde inte förstå att jag kunde ha så mycket gråt i mig, jag som ju hade ett avstängt känsloliv p.g.a. mina mediciner. Jag grät av helighetskänsla, och jag grät över människornas förhärdelse när vi marscherade på gatan, hur de kunde bry sig så litet om klimatet.

I maj var vi på en manifestation för biologisk mångfald, där jag träffade Andris Fågelviskare, en ung hippie som levt mycket ute i vildmarken, och bl.a. lärt sig att vissla 120 fågelläten. Jag blev andligt förtjust i honom, och vi har varit vänner sedan dess. Han blev min kontaktpunkt till anarkoprimitivisterna i Sverige och Järna, där han bodde.

I slutet av maj begav sig jag och Titti ut på vår andra långa vandring i Sverige, denna gång till Änggärdets ekoenhet i Flen, som vi besökt tidigare, samt senare till Gotland. Vi vandrade Gotland runt, och besökte den sista ekobyn som vi ville ha med i vår film om södra Sveriges ekobyar; Suderbyns ekoby. Besöket blev lyckat, och vi tyckte så mycket om ekobyn att vi började nära tankar om att bo där tidvis, nästa sommar. Suderbyn var den första ekoby som hade en riktig communitykänsla, de andra ekobyarna i södra Sverige hade varit besvikelser på detta område. Och de odlade även mycket, enligt permakulturens principer, och hade egen el från en vindsnurra och biogastillverkning.

Vi bevistade även Almedalsveckan, en politikervecka som anordnas varje år i Visby. Det var som ett litet politiskt uppvaknande för mig att vistas där, jag fick en fantastisk inblick i politiken. Jag förvånade mig över hur mycket som handlade om hållbarhetsfrågor. Jag lärde så smått känna de olika partierna, och tyckte särskilt mycket om miljöpartiets språkrör Gustav Fridolin och vänsterpartiets Jonas Sjöstedt. Dessa två partier är mina favoriter än idag (2018).

Men det starkaste intrycket från Almedalsveckan var att få tidningen ”Kommittén för mänskliga rättigheter” i vår hand, KMR:s (Kommittén för mänskliga rättigheter:s) organ. KMR är psykiatrins väktare internationellt (det internationella organet heter Citizens commission on human rights). Vi läste i tidningen om psykiatrins ruttenhet och organiserade brottslighet, och jag fick mina aningar om detta bekräftade, särskilt gällande medicinerna. De skrev att den medicin jag själv åt, ”Zyprexa”, var rätt skadlig, vilket fick mig att planera att sluta med min medicin.

Vi satte detta i verket när vi kom hem från vandringen, i början av augusti. Jag skrev ett öppet brev till min psykiatriker Macario om alla mina biverkningar, som var rätt många, och bad honom att stödja mig i nedtrappningen av mina mediciner, som jag planerade skulle ske över ett helt år. Jag hade nu ätit mediciner i nästan fem år i sträck.

(Fortsättning följer)